

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 16 maja 2025 r.

DZP.93.9.2023.BC

Decyzja Nr DZP- 7/2025

- I. Na podstawie art. 13v ust. 1, ust. 2, ust. 2a i ust. 2b ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych¹, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez VESTAS-POLAND spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Szczecinie (KRS: 0000175406, NIP: 8512841014), obejmującego okres styczeń 2023 r., luty 2023 r., marzec 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

1. stwierdza nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie styczeń 2023 r., luty 2023 r., marzec 2023 r. przez VESTAS-POLAND spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Szczecinie, to jest działanie naruszające zakaz, o którym mowa w art. 13b ust. 1 i ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych,
2. nakłada na VESTAS-POLAND spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Szczecinie administracyjną karę pieniężną w wysokości 82 658,91 złotych (słownie: osiemdziesiąt dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt osiem 91/100), płatną do budżetu państwa.

¹ Ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2023 poz. 1790), dalej również: „ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych” lub „Ustawa”.

- II. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów² w związku z art. 13h ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego³ w związku z art. 13q ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

1. obciąża VESTAS-POLAND spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Szczecinie kosztami niniejszego postępowania w wysokości 186,00 zł (słownie: sto osiemdziesiąt sześć złotych),
2. zobowiązuje VESTAS-POLAND spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Szczecinie do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w terminie 30 dni od dnia, w którym rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów stanie się ostateczne.

² Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2024 r. poz. 1616), dalej: „ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów”.

³ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572), dalej: „Kodeks postępowania administracyjnego” lub „k.p.a.”.

Spis treści

I. Przebieg postępowania	4
II. Przedmiot postępowania	6
III. Ustalenia faktyczne	7
1. Strona postępowania	7
2. Podstawa dokonywanych ustaleń	7
3. Zakwestionowane świadczenia pieniężne	9
3.1. Świadczenia pieniężne w transakcjach handlowych	10
3.2. Terminy zapłaty Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych	12
3.3. Daty spełnienia Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych	14
3.4. Wartość Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych	15
IV. Ocena prawna	16
1. VESTAS-POLAND sp. z o.o. jako strona postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i adresat zakazu, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy	16
2. Przestanki ustalenia naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę postępowania	17
2.1. Obowiązek zapłaty Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych	19
2.2. Wymagalność Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych	24
3. Stwierdzenie popełnienia deliktu administracyjnego przez Stronę postępowania	27
V. Kara pieniężna	27
1. Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej	27
2. Przestanka odstąpienia od wymierzenia kary	35
3. Wymiar administracyjnej kary pieniężnej	43
3.1. Maksymalna wysokość kary pieniężnej	43
3.2. Miarkowanie kary pieniężnej	45
3.3. Wysokość kary pieniężnej	56
VI. Koszty postępowania	57
VII. Pouczenie	58

Uzasadnienie

I. Przebieg postępowania

- (1) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także: „Prezes Urzędu”), działając na podstawie art. 13c ust. 3 Ustawy, oraz danych przekazanych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, przeprowadził analizę prawdopodobieństwa nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez VESTAS-POLAND sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie (dalej także: „Strona” lub „Strona postępowania”).
- (2) Przeprowadzona przez Prezesa Urzędu analiza prawdopodobieństwa wystąpienia opóźnień dała podstawę do przyjęcia, że szacowana wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez Stronę postępowania, w okresie styczeń 2023 r., luty 2023 r., marzec 2023 r., może wyczerpywać przesłanki nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.
- (3) Działając na podstawie art. 13c ust. 2 i art. 13e ust. 2 w związku z art. 13b Ustawy, Prezes Urzędu, postanowieniem z dnia 31 października 2023 r., wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez VESTAS-POLAND sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie obejmujące okres: styczeń 2023 r., luty 2023 r., marzec 2023 r.
- (4) Pismem z 10 listopada 2023 r., Prezes Urzędu, działając na podstawie art. 13f ust. 1 i ust. 2 oraz art. 13g Ustawy, w celu pozyskania materiału dowodowego niezbędnego do ustalenia stanu faktycznego, wezwał Stronę postępowania do przekazania informacji i dowodów dotyczących zawieranych transakcji handlowych i rozliczeń z kontrahentami w okresie objętym postępowaniem, a także do przekazania informacji dotyczących okoliczności mających wpływ na wymiar kary, o których mowa w art. 13v ust. 7 oraz art. 13v ust. 2b Ustawy.
- (5) Pismami z 5 stycznia 2024 r., 19 stycznia 2024 r. i 24 stycznia 2024 r. Strona postępowania odpowiedziała na wezwanie Prezesa Urzędu, przekazując żądane informacje i dowody, a w tym: tabelaryczne zestawienie informacji o świadczeniach pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawartych przez Stronę w pliku MS Excel o nazwie „Załącznik nr 4 - odp pkt 4 Tabela nr 1” (dalej: „Tabela nr 1”), pliki JPK_V7 oraz JPK_WB, oświadczenie o statusie dużego przedsiębiorcy oraz listę podmiotów należących do wspólnej ze Stroną grupy kapitałowej. W treści ww. pism Strona opisała swój profil działalności oraz strukturę i organizację „Grupy VESTAS”. Strona postępowania przywołała także szereg okoliczności, w tym wskazała na trudności w branży energetycznej związane z pandemią COVID-19, wojną w Ukrainie, a także wzrostem kosztów materiałów i inflacją, które [informacja prawnie

chroniona]. Ponadto, wskazała na [informacja prawnie chroniona]. Zwróciła również uwagę, że nie zostało zastosowane wobec niej wystąpienie miękkie przewidziane w art. 13ca Ustawy, a tym samym, nie miała możliwości udzielenia wyjaśnień, a w następstwie - uniknięcia kary. Strona podniosła, że przed wszczęciem postępowania podjęła działania mające na celu poprawę terminowości płatności i zapewnienie płynności finansowej,[informacja prawnie chroniona]. Ponadto, zadeklarowała chęć dalszej współpracy z Prezesem Urzędu, celem jak najszybszego i sprawnego zakończenia postępowania administracyjnego. Dodatkowo, Strona podkreśliła, że wszystkie świadczenia pieniężne objęte postępowaniem zostały uregulowane na dzień doręczenia postanowienia o wszczęciu postępowania administracyjnego.

- (6) W toku postępowania Prezes Urzędu wezwał kontrahentów Strony do złożenia oświadczeń w przedmiocie posiadanego statusu przedsiębiorcy, otrzymując w odpowiedzi stosowne oświadczenia (z wyjątkiem [informacja prawnie chroniona], która nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu).
- (7) W toku analizy informacji zawartych w Tabeli nr 1 oraz plikach JPK, Prezes Urzędu kolejnymi pismami z 14 czerwca 2024 r., 30 lipca 2024 r. oraz 8 listopada 2024 r. wezwał Stronę postępowania do złożenia dodatkowych wyjaśnień, przekazania informacji i przedłożenia dowodów niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego, w szczególności w zakresie wymagalności analizowanych świadczeń pieniężnych oraz uzgodnionych z dostawcami w umowach warunków realizacji tych umów.
- (8) Przy pismach z 15 lipca 2024 r., 19 sierpnia 2024 r. i 9 grudnia 2024 r. Strona przekazała dodatkowe informacje w zakresie dat zawarcia umów, dat dostaw towarów lub wykonania usług, uzgodnionych z kontrahentami terminów zapłaty oraz przedłożyła umowy handlowe, dokumenty zamówień, ewidencje dostaw i oświadczenia kontrahentów, stanowiące dowody w ww. zakresie.
- (9) W treści ww. pism Strona zawarła dodatkowe wyjaśnienia, informując, że w odniesieniu do analizowanych przez Prezesa Urzędu świadczeń pieniężnych [informacja prawnie chroniona].
- (10) Działając stosownie do treści art. 10 § 1 k.p.a., pismem z 6 lutego 2025 r. Prezes Urzędu zawiadomił Stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie, Prezes Urzędu, kierując się treścią art. 9 k.p.a. przedstawił Stronie ustalenia faktyczne w zakresie naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i poinformował Stronę postępowania o zamiarze nałożenia na nią kary.

- (11) W dniu 10 lutego 2025 r. Strona postępowania zapoznała się z aktami sprawy oraz zebrany materiał dowodowy.
- (12) Pismem z 19 lutego 2025 r. Strona postępowania poinformowała, że nie wnosi zastrzeżeń co do ustaleń Prezesa Urzędu w zakresie świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie lub niespełnionych w okresie objętym postępowaniem, opisanych w treści zawiadomienia z 6 lutego 2025 r. i zaprezentowanych w tabelach załączonych do zawiadomienia.
- (13) Niezależnie od tego, Strona wskazała na okoliczność wynikającą z ustaleń Prezesa Urzędu, którą organ powinien rozważyć - w ramach uznania administracyjnego - jako przesłankę fakultatywnego odstąpienia od nałożenia kary, wynikającą z brzmienia art. 13v ust. 1 Ustawy. Okoliczność powyższą stanowi - w ocenie Strony - fakt, że łączna wartość świadczeń pieniężnych spełnionych z opóźnieniami dłuższymi niż 7 dni wynosi jedynie [informacja prawnie chroniona] Strona podniosła, że [informacja prawnie chroniona]. Dodatkowym argumentem przemawiającym - w ocenie Strony - za zastosowaniem przez Prezesa Urzędu uznania administracyjnego i nienakładaniem na nią kary jest również fakt, że świadczenia pieniężne spełnione przez nią z opóźnieniem [informacja prawnie chroniona] .
- (14) Obok powyższej argumentacji w zakresie wnioskowanego odstąpienia od nałożenia kary, Strona wskazała także na okoliczności, które - alternatywnie - winny zostać przez Prezesa Urzędu uwzględnione na jej korzyść jako łagodzące, w celu obniżenia wysokości nakładanej kary pieniężnej. W tym zakresie Strona postępowania wskazała na szereg okoliczności, w tym: [informacja prawnie chroniona].

II. Przedmiot postępowania

- (15) Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy w okresie objętym postępowaniem, tj. w trzech następujących po sobie miesiącach: styczeń, luty, marzec 2023 r. Strona postępowania nadmiernie opóźniała się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w rozumieniu art. 13b ust. 2 Ustawy, a zatem ustalenie, czy doszło do naruszenia przez nią zakazu administracyjnego, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy. W tym celu konieczne było ustalenie sumy wartości świadczeń pieniężnych wymagalnych w okresie objętym postępowaniem, które Strona spełniła po terminie w okresie objętym postępowaniem, albo których nie spełniła w tym okresie, pomimo upływu terminu zapłaty.

III. Ustalenia faktyczne

1. Strona postępowania

- (16) Prezes Urzędu ustalił, że VESTAS-POLAND sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS 0000175406. Jej głównym przedmiotem działalności jest instalowanie maszyn przemysłowych, sprzętu i wyposażenia (PKD 33.20.Z). Kapitał zakładowy Strony należy w całości do podmiotu prywatnego - spółki handlowej prawa duńskiego Vestas Northern Europe A/S. Od daty wszczęcia niniejszego postępowania do daty wydania niniejszej decyzji dane rejestrowe Strony nie uległy zmianie.

Dowody:

- Odpis z rejestru przedsiębiorców KRS aktualny na dzień 27 października 2023 r. [001]
 - Odpis z rejestru przedsiębiorców KRS aktualny na dzień 15 maja 2025 r. [073]
- (17) Prezes Urzędu przyjął, że w odniesieniu do transakcji handlowych poddanych analizie w toku postępowania, Strona posiadała status dużego przedsiębiorcy. Prezes Urzędu oparł się przy tym o treść oświadczenia złożonego przez Stronę, gdyż nie budziło ono jego wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Dowód: Oświadczenie Strony z 18 grudnia 2023 r., przekazane do tut. Urzędu 5 stycznia 2024 r. [012.02]

- (18) Prezes Urzędu ustalił również, że do dnia wydania niniejszej decyzji na portalu publicznym Krajowego Rejestru Zadłużonych Ministerstwa Sprawiedliwości (<https://krz.ms.gov.pl/>) nie obwieszczano: o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości Strony postępowania, o ogłoszeniu jej upadłości, czy też otwarciu w stosunku do niej postępowania restrukturyzacyjnego. Również w Dziale 6 w Rubrykach 5-7 odpisu z rejestru przedsiębiorców KRS Strony brak wzmianki o postępowaniu upadłościowym, restrukturyzacyjnym czy naprawczym.

2. Podstawa dokonywanych ustaleń

- (19) Punktem wyjścia dla dokonywanych ustaleń faktycznych były informacje dotyczące świadczeń pieniężnych wynikających z zawartych przez Stronę postępowania transakcji handlowych. Informacje te zostały przedstawione przez Stronę, na żądanie Prezesa Urzędu w trybie art. 13f Ustawy, w formie Tabeli nr 1 zawartej w pliku MS Excel pod nazwą *Zalacznik nr 4 - Odp pkt 4 Tabela nr 1* (dalej: „Tabela nr 1”).
- (20) Należy podkreślić, że zwrócenie się do Strony o przekazanie powyższych danych i informacji było uzasadnione okolicznością, że dotyczą one faktów, co do których Strona postępowania

posiada kompletną wiedzę, możliwą do przekazania w formie i strukturze wskazanej przez Prezesa Urzędu.

- (21) Informacje zawarte w Tabeli nr 1 podlegały weryfikacji w oparciu o dowody przedłożone przez Stronę postępowania w odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu, w szczególności: dane z jej ewidencji i deklaracji podatkowej (przesłane tut. organowi w formie plików JPK_V7), dane zawarte w wyciągach bankowych (przesłane tut. organowi w formie plików JPK_WB) oraz umowy, dokumenty zamówień i ewidencje dostaw, a także potwierdzenia przelewów. Prezes Urzędu oparł również swoje ustalenia o informacje z publicznie dostępnych rejestrów i baz (np. KRS, CEIDG), jak również informacje publikowane na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego ogłoszenia dotyczące średnich kursów walut.
- (22) Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy Prezes Urzędu miał na względzie zakres przedmiotowy określony w wezwaniu z 10 listopada 2023 r., w tym odnoszący się do świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawartych od 8 grudnia 2022 r., a także przywołane poniżej przepisy Ustawy wskazujące, które świadczenia pieniężne lub inne świadczenia o charakterze pieniężnym nie podlegają analizie w niniejszym postępowaniu, w tym:
- 1) art. 3 pkt 1 i 2 Ustawy, który stanowi, że przepisów Ustawy nie stosuje się do długów objętych postępowaniami prowadzonymi na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2024 r. poz. 794) oraz ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2024 r. poz. 1428) odpowiednio od dnia ogłoszenia upadłości albo od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego oraz umów, na podstawie których są wykonywane czynności bankowe w rozumieniu przepisów art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.);
 - 2) art. 13b ust. 4 Ustawy, który stanowi, że przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes Urzędu pomija:
 - a) niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania;
 - b) transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej⁴;

⁴ Grupa kapitałowa - w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w (Dz. U. z 2021 r. poz. 275, z 2022 r. poz. 2581 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 852), wszystkich przedsiębiorców, którzy są kontrolowani w sposób bezpośredni lub pośredni przez jednego przedsiębiorcę, w tym również tego przedsiębiorcę, dalej: „grupa kapitałowa”.

c) transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

(23) Mając na uwadze ramy czasowe niniejszego postępowania oraz brzmienie art. 13b ust. 2 Ustawy, z którego wynika, że zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych dotyczy wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie, dokonując ustalenia sumy wartości tych świadczeń w niniejszym postępowaniu, Prezes Urzędu pominął w szczególności, świadczenia pieniężne, które nie były wymagalne w okresie objętym postępowaniem, w tym:

- 1) świadczenia pieniężne spełnione w całości przed okresem objętym postępowaniem, tj. przed 1 stycznia 2023 r.,
- 2) świadczenia pieniężne, które stały się wymagalne po okresie objętym postępowaniem, tj. te, których termin zapłaty przypadał 31 marca 2023 r. lub później,
- 3) świadczenia pieniężne spełnione w terminie.

Dowody:

- Tabela nr 1 stanowiąca załącznik do pisma Strony z dnia 5 stycznia 2024 r. [012.05]
- Dokumenty zamówień [054.08, 059.03, 059.04, 059.05, 064.05]
- Pliki JPK_WB stanowiące załączniki do pisma Strony z dnia 5 stycznia 2024 r. [012.04]
- Pliki JPK_V7 stanowiące załączniki do pisma Strony z dnia 5 stycznia 2024 r. [012.03]

3. Zakwestionowane świadczenia pieniężne

(24) Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Prezes Urzędu ustalił, które świadczenia pieniężne wymagalne w okresie objętym postępowaniem Strona postępowania spełniła po terminie zapłaty albo nie spełniła do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, pomimo upływu terminu zapłaty (dalej: „Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne”).

(25) Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne zostały zaprezentowane w Tabelach A i B stanowiących załączniki do niniejszej decyzji. Tabela A zawiera wykaz świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie i niespełnionych przez Stronę w okresie objętym postępowaniem, co do których terminowość ich spełnienia została oceniona względem terminu zapłaty uzgodnionego z kontrahentem w umowie. Tabela B zawiera wykaz świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie i niespełnionych przez Stronę w okresie objętym postępowaniem, co do których terminowość ich spełnienia została oceniona względem terminu zapłaty ustalonego na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w związku

ze stosowaniem przez Stronę postępowania umownych terminów zapłaty naruszających art. 7 ust. 2a Ustawy.

- (26) Tabele A i B identyfikują każde Zakwestionowane Świadczenie Pieniężne poprzez wskazanie: numeru identyfikacji podatkowej (NIP) kontrahenta Strony postępowania - dostawcy towarów lub usług, numeru faktury potwierdzającej dostawę towaru lub usługi, daty zakupu, terminu zapłaty obowiązującego Stronę, daty spełnienia przez Stronę świadczenia pieniężnego na rzecz dostawcy, jeżeli zostało ono spełnione w okresie objętym postępowaniem, wartości i waluty świadczenia pieniężnego wynikającego z faktury oraz wartości tego świadczenia, które Prezes Urzędu ustalił jako spełnione po terminie lub niespełnione w okresie objętym postępowaniem, właściwego kursu waluty obcej dla świadczeń pieniężnych wyrażonych w walucie obcej. Każde Zakwestionowane Świadczenie Pieniężne posiada również przypisaną liczbę porządkową nadaną mu przez Stronę postępowania w Tabeli nr 1. Ponadto, dla każdego Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego wskazana została liczba dni opóźnienia w jego spełnieniu wraz z odpowiednią grupą opóźnień od WŚ1 do WŚ5, o których mowa w art. 13v ust. 2 Ustawy.

3.1. Świadczenia pieniężne w transakcjach handlowych

- (27) Zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 4 pkt 1a Ustawy - świadczeniem pieniężnym jest wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej, czyli w umowie, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością (art. 4 pkt 1 Ustawy).
- (28) Na podstawie firm i form prawnych kontrahentów oraz ich numerów identyfikacji podatkowej (NIP) wskazanych w Tabeli nr 1 i zweryfikowanych w ewidencji podatkowej (JPK_V7), a także w oparciu o dane publicznie dostępne w rejestrach przedsiębiorców (KRS, CEIDG), Prezes Urzędu ustalił, że kontrahentami Strony postępowania w transakcjach handlowych, z których wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne były podmioty, do których stosuje się przepisy Ustawy (art. 2).

Dowody:

- Tabela nr 1 stanowiąca załącznik do pisma Strony z 5 stycznia 2024 r. [012.05]
 - Umowy [054.08, 059.07]
 - JPK_V7 [012.03]
- (29) Na tej samej podstawie Prezes Urzędu ustalił również, że w nazwach kontrahentów, wskazanych w Tabelach A i B nie znajdują się oznaczenia: „bank”, „kasa”, „kasa oszczędnościowo-kredytowa”, „unia kredytowa”. Żaden z kontrahentów nie znajduje się też

w zestawieniu notyfikacji dotyczących działalności instytucji kredytowych na terytorium RP poprzez oddział, publikowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego na stronie: https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_sektora_bankowego/zestawienie_notyfikacji_dot_dzialnosci_instytucji_kredytowych_na_terytoryum_RP_poprzez_oddzial.

- (30) Nadto, z analizy tej wynika, że w firmie żadnego z kontrahentów wskazanych w Tabeli A i B nie ma następujących oznaczeń: „towarzystwo ubezpieczeń”, „zakład ubezpieczeń”, „towarzystwo ubezpieczeń i reasekuracji” albo „zakład ubezpieczeń i reasekuracji” oraz odpowiednich skrótów: „TU”, „ZU”, „TUiR” albo „ZUiR”; „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” i skrót: „TUW”; „towarzystwo reasekuracji”, „towarzystwo reasekuracyjne” albo „zakład reasekuracji” oraz skrótów: „TR” albo „ZR”; „towarzystwo reasekuracji wzajemnej” oraz skrót: „TRW”.
- (31) Prezes Urzędu ustalił również, że kontrahenci Strony wskazani w Tabeli A i B nie należą do tej samej, co Strona grupy kapitałowej. W tym zakresie, Prezes Urzędu oparł swe ustalenia na pochodzącej od Strony informacji o podmiotach należących do tej samej grupy kapitałowej. Prezes Urzędu uznał te informacje za wiarygodne, bowiem to Strona posiada najlepszą wiedzę o swych relacjach z innymi przedsiębiorcami, a z których mogą wynikać uprawnienia dające jej możliwość wywierania decydującego wpływu na decyzje innych podmiotów lub dające innym przedsiębiorcom możliwość wywierania decydującego wpływu na decyzje Strony postępowania albo pozostawania z innymi przedsiębiorcami w takiej relacji w stosunku do przedsiębiorcy, w której wywiera on decydujący wpływ na Stronę i tych innych przedsiębiorców.

Dowód: Pismo Strony z 5 stycznia 2024 r. [012].

- (32) Z zebranego materiału dowodowego, w szczególności: informacji podanych przez Stronę w Tabeli nr 1, treści przedłożonych przez nią zamówień i umów oraz danych z ewidencji podatkowej (JPK_V7) wynika również, że wszystkie Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne wynikają z umów, w których uzgodniono zapłatę sumy pieniężnej w zamian za spełnienie świadczenia niepieniężnego, tj. dostawę towaru lub wykonanie usługi. Wszystkie Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne wynikają zatem z umów o charakterze odpłatnym. Fakt wystawienia przez kontrahentów faktur VAT potwierdzających zawarcie tych umów, ujęcie ich w ewidencji podatkowej i przesłanie przez Stronę do urzędu skarbowego w formie plików JPK_V7, świadczą również o zawarciu tych umów w związku z prowadzoną przez strony tych umów działalnością.

Dowody:

- Tabela nr 1 stanowiąca załącznik do pisma Strony z dnia 5 stycznia 2024 r. [012.05]
- Umowy [054.08, 059.07]

- Zamówienia [054.08, 059.03, 059.04, 059.05, 064.05]
- JPK_V7 [012.03]

- (33) Jednocześnie, biorąc pod uwagę powyższe dowody, Prezes Urzędu ustalił, że umowy, z których wynikał obowiązek zapłaty Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych nie obejmowały czynności bankowych, o których mowa w art. 5 Prawa bankowego, ani nie były zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.
- (34) Na podstawie udzielonych przez Stronę szczegółowych wyjaśnień i przedłożonych dowodów, Prezes Urzędu ustalił, że transakcje handlowe, z których wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne, zostały zawarte po 8 grudnia 2022 r.

Dowody:

- Umowy [054.08, 059.07]
 - Zamówienia [054.08, 059.03, 059.04, 059.05, 064.05]
- (35) Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu ustalił także, że wszystkie Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne zaprezentowane w Tabelach A i B stanowią świadczenia pieniężne w transakcjach handlowych, o których mowa w art. 4 pkt 1a Ustawy.

3.2. Terminy zapłaty Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych

- (36) Podstawę do ustalenia terminu zapłaty oraz w konsekwencji długości opóźnienia stanowi termin zapłaty uzgodniony przez strony transakcji handlowych i wskazany w Tabeli nr 1, w zakresie, w jakim nie był on sprzeczny z przepisem art. 7 ust. 2a Ustawy.

Dowody:

- Tabela nr 1 stanowiąca załącznik do pisma Strony z dnia 5 stycznia 2024 r. [012.05]
 - Umowy [054.08, 059.07]
 - Zamówienia [054.08, 059.03, 059.04, 059.05, 064.05]
- (37) W przypadku, w którym umowny termin zapłaty wskazany przez Stronę postępowania przypadał na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, Prezes Urzędu przyjął w swoich ustaleniach, że terminem zapłaty był następny dzień, który nie był dniem wolnym od pracy ani sobotą - stosownie do treści art. 115 Kodeksu cywilnego⁵.
- (38) Prezes Urzędu ustalił, że kontrahentami Strony postępowania w transakcjach handlowych, z których wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne, obok przedsiębiorców dużych, byli również mikroprzedsiębiorcy, mali- i średni przedsiębiorcy (dalej „MŚP”). Prezes Urzędu dokonał tych ustaleń zarówno na podstawie informacji przekazanych przez Stronę

⁵ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r.- Kodeks cywilny (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061), dalej: „k.c.”.

postępowania, jak również na podstawie ogólnodostępnych danych zawartych w rejestrach przedsiębiorców i sprawozdaniach finansowych, informacji widniejących na stronach internetowych przedsiębiorców, a także na podstawie oświadczeń złożonych przez kontrahentów Strony postępowania.

Dowody:

- Tabela nr 1 stanowiąca załącznik do pisma Strony z dnia 5 stycznia 2024 r. [012.05]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 23.01.2024 r. [037.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 07.02.2024 r. [049.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 26.01.2024 r. [048.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 29.01.2024 r. [047.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 25.01.2024 r. [045.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 24.01.2024 r. [044.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 24.01.2024 r. [043.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 22.01.2024 r. [040.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 23.01.2024 r. [039.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 19.01.2024 r. [036.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 19.01.2024 r. [035.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 23.01.2023 r. [034.01]
- Pismo [informacja prawnie chroniona] z 19.01.2024 r. [032.01]

- (39) W przypadku Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawartych z kontrahentami posiadającymi status MŚP, w których uzgodnione przez strony tych umów terminy zapłaty przekraczały 60 dni liczonych od daty doręczenia Stronie faktury, Prezes Urzędu stosował art. 13 ust. 2 Ustawy, który stanowi, że zamiast postanowień umowy ustalających termin zapłaty z naruszeniem art. 7 ust. 2a Ustawy stosuje się termin zapłaty 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi.
- (40) W tym miejscu należy wskazać, że w treści pisma z 9 grudnia 2024 r. Strona poinformowała, iż w odniesieniu do analizowanych przez Prezesa Urzędu świadczeń pieniężnych [informacja prawnie chroniona].
- (41) Wobec powyższego, wskazane przez Stronę w Tabeli nr 1 terminy zapłaty wynikające z zawartych umów, Prezes Urzędu zastąpił terminem 60 dni liczonym od daty doręczenia Stronie faktury (z uwzględnieniem art. 115 k.c.) i względem tak ustalonego maksymalnego terminu zapłaty obliczył długość okresu opóźnienia. Świadczenia pieniężne, których dotyczą powyższe ustalenia zostały zaprezentowane w Tabeli B załączonej do decyzji.

- (42) Strona nie wykazała również w odniesieniu do żadnego z Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych [informacja prawnie chroniona]. Potwierdza to istnienie obowiązku zapłaty tych świadczeń w terminach zapłaty uzgodnionych przez strony transakcji handlowych.
- (43) Biorąc pod uwagę opisane powyżej ustalenia, dokonane w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody, Prezes Urzędu przyjął, że wszystkie Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne były wymagalne w okresie objętym postępowaniem, a Strona postępowania była zobowiązana do ich zapłaty w terminach wskazanych w Tabelach A i B.

3.3. Daty spełnienia Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych

- (44) Na podstawie zgromadzonych dowodów, w tym danych zawartych w wyciągach bankowych w formie plików JPK_WB, a także potwierdzeń przelewów, Prezes Urzędu ustalił, że część świadczeń pieniężnych została spełniona przez Stronę postępowania po terminie zapłaty w okresie objętym postępowaniem, a część po tym okresie.
- (45) W Tabelach A i B jako datę spełnienia świadczenia pieniężnego wskazano datę operacji na rachunku bankowym Strony postępowania, zgodnie z informacjami zawartymi w plikach JPK_WB lub potwierdzeniach realizacji poszczególnych przelewów. W odniesieniu do Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych [informacja prawnie chroniona] dowodami spełnienia świadczeń pieniężnych były przedłożone przez Stronę [informacja prawnie chroniona].

Dowody:

- JPK_WB [012.04]
 - Potwierdzenia przelewów [031.02, 031.03]
- (46) Porównując tak ustalone daty spełnienia Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych, Prezes Urzędu ustalił, że wszystkie świadczenia pieniężne ujęte w Tabeli A i B zostały spełnione po upływie uzgodnionych terminów zapłaty.
- (47) W kolumnie *Liczba dni opóźnienia* Tabel A i B dla każdego Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego wskazano liczbę dni opóźnienia, tj. wyrażony w dniach okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego, do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, czyli do 31 marca 2023 r., albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem. Jako dzień wymagalności każdego Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego Prezes Urzędu przyjął dzień przypadający po dniu, w którym upływał termin zapłaty świadczenia pieniężnego wskazany w Tabeli A w kolumnie *Termin zapłaty wg umowy*

z uwzględnieniem art. 115 k.c. oraz w Tabeli B w kolumnie *Termin zapłaty wynikający z art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy (z uwzględnieniem art. 115 k.c.)*.

3.4. Wartość Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych

- (48) Prezes Urzędu ustalił, że Strona postępowania była zobowiązana do zapłaty na rzecz kontrahentów wynagrodzenia w wysokości wynikającej z zawartych z nimi umów i wystawionych na ich podstawie dokumentów do celów podatkowych (dowodów księgowych), w tym w szczególności faktur VAT, wskazanych przez Stronę w Tabeli nr 1, a także w ewidencji JPK_V7.

Dowody:

- Tabela nr 1 [012.05]
- JPK_V7 [012.03]

- (49) Strona postępowania nie wykazała również, aby - w umowach, z których wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne - po odebraniu towaru lub usługi, a przed upływem uzgodnionego terminu zapłaty [informacja prawnie chroniona].

Dowód: Pismo Strony postępowania z dnia 9 grudnia 2024 r. [064.01]

- (50) W przypadku, gdy świadczenie pieniężne zostało w treści dokumentującego go dowodu zakupu wyrażone w walucie obcej, Prezes Urzędu ustalił wartość Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego wyrażonego w walucie obcej na podstawie art. 13b ust. 3 Ustawy i obliczył jego równowartość przy zastosowaniu średniego kursu waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski:

- ostatniego dnia roboczego okresu objętego postępowaniem, tj. 31 marca 2023 r. - w przypadku świadczeń pieniężnych niespełnionych w okresie objętym postępowaniem,
- ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spełnienia świadczenia pieniężnego - w przypadku świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem.

- (51) W Tabelach A i B wskazano odpowiedni dla każdego Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego kurs danej waluty obcej ogłoszony przez Narodowy Bank Polski (dalej: „NBP”) na stronie internetowej NBP i dostępny w archiwum kursów średnich NBP - tabela A pod adresem: <https://nbp.pl/statystyka-i-sprawozdawczosc/kursy/archiwum-kursow-srednich-tabela-a/>.

- (52) Mając na uwadze wskazaną w Tabelach A i B wartość każdego Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego, ustaloną liczbę dni opóźnienia w jego spełnieniu, a także treść art. 13v ust. 2 Ustawy określającego sposób obliczenia maksymalnej kary pieniężnej, Prezes

Urzędu zakwalifikował każde Zakwestionowane Świadczenie Pieniężne do odpowiedniej grupy świadczeń opisanych poniżej, czemu dał wyraz w Tabeli A kolumnie *Grupa (WŚ1-WŚ5)*.

- (53) Poszczególne sumy Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych obliczone z uwzględnieniem liczby dni opóźnienia i przedziałów opóźnienia określonych w art. 13v ust. 2 Ustawy wynoszą odpowiednio:
- WŚ1 = [informacja prawnie chroniona] - liczba dni opóźnienia nie przekracza 30 dni
 - WŚ2 = [informacja prawnie chroniona] - liczba dni opóźnienia wynosi od 31 do 60 dni
 - WŚ3 = [informacja prawnie chroniona] - liczba dni opóźnienia wynosi od 61 do 120 dni
 - WŚ4 = [informacja prawnie chroniona] - liczba dni opóźnienia wynosi od 121 do 365 dni
 - WŚ5 = [informacja prawnie chroniona] - liczba dni opóźnienia przekracza 365 dni
- (54) Suma wartości wszystkich Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych, co do których Prezes Urzędu ustalił w niniejszym postępowaniu, że zostały spełnione przez Stronę postępowania po terminie albo nie zostały przez nią spełnione do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem wynosi [informacja prawnie chroniona].

IV. Ocena prawna

- (55) Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, Prezes Urzędu zważył, co następuje.

1. VESTAS-POLAND sp. z o.o. jako strona postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i adresat zakazu, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy

- (56) Zgodnie z art. 13c ust. 1 Ustawy, Prezes Urzędu prowadzi postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych wobec podmiotów, o których mowa w art. 2 Ustawy, niebędących podmiotami publicznymi. Mając na względzie treść powyższych przepisów oraz treść art. 2 pkt 1 Ustawy, do których one odsyłają, należy stwierdzić, że podmiotami, w stosunku do których może być prowadzone postępowanie w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i które są adresatem zakazu, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy są m.in. przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców⁶, o ile nie są oni podmiotami publicznymi.
- (57) Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców - przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, prawna lub jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą

⁶ Dz.U. z 2024 r. poz. 236, 1222, 1871, z 2025 r. poz. 222, dalej: „ustawa Prawo przedsiębiorców”.

z kolei - zgodnie z art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców - jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

- (58) Przez podmiot publiczny natomiast - zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 Ustawy - należy rozumieć podmioty, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych⁷.
- (59) W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu ustalił, że VESTAS-POLAND sp. z o.o. jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością - a zatem osobą prawną, wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS i prowadzi we własnym imieniu, w sposób ciągły zorganizowaną działalność zarobkową. Strona postępowania, jako spółka prawa handlowego prowadząca działalność gospodarczą jest zatem przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców a więc podmiotem, o którym mowa w art. 2 pkt 1 Ustawy.
- (60) Jednocześnie, kapitał zakładowy Strony postępowania należy w całości do podmiotu prywatnego - spółki handlowej prawa duńskiego VESTAS NORTHERN EUROPE A/S, a zatem Strona postępowania nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych w art. 4 ustawy Prawo zamówień publicznych. W związku z tym, Strona postępowania nie posiada statusu podmiotu publicznego.
- (61) Biorąc pod uwagę powyższe, VESTAS-POLAND sp. z o.o. jest adresatem zakazu, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy i może być stroną prowadzonego przez Prezesa Urzędu postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych - a co za tym idzie - także adresatem niniejszej decyzji.

2. Przesłanki ustalenia naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę postępowania

- (62) Stosownie do art. 13b ust. 2 Ustawy, określającego znamiona deliktu administracyjnego, nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot, o którym mowa w art. 2, niebędący podmiotem publicznym, ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych.
- (63) Zgodnie z definicją ustawową z art. 4 pkt 1a Ustawy, „świadczenie pieniężne” to wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej. Z kolei zgodnie z art. 4 pkt 1 Ustawy, „transakcja handlowa” oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony zawierają ją w związku wykonywaną działalnością. Zakaz nadmiernego opóźniania się dotyczy więc

⁷ Dz.U. z 2024 poz. 1320, dalej: „ustawa Prawo zamówień publicznych”.

spełniania „świadczeń pieniężnych” w rozumieniu tych przepisów. Pojęcie „świadczenia pieniężnego” w „transakcji handlowej” wyznacza zatem zakres przedmiotowy postępowania i dokonywanych w nim ustaleń.

- (64) Przy czym, należy mieć również na względzie art. 3 Ustawy, wyłączający z zakresu jej stosowania długi objęte postępowaniami prowadzonymi na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 poz. 614) oraz ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428), a także umowy, na podstawie których są wykonywane czynności bankowe w rozumieniu przepisów art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia - Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646).
- (65) Nadto, zgodnie z treścią art. 13b ust. 4 Ustawy, ustalając wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes Urzędu pomija:
- 1) niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania;
 - 2) transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;
 - 3) transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.
- (66) Biorąc pod uwagę treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że ustalenie naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę postępowania wymaga wykazania, że Strona postępowania, będąca adresatem zakazu administracyjnego, była zobowiązana do spełnienia Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych, które spełniają poniższe cechy:
- stanowią świadczenia pieniężne w rozumieniu art. 4 pkt 1a Ustawy, do których odnosi się zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i do których ma zastosowanie Ustawa, tj. takie, które:
 - wynikają z transakcji handlowych zawartych przez Stronę postępowania z podmiotami wskazanymi w art. 2 Ustawy;
 - nie są wyłączone z zakresu zastosowania Ustawy na podstawie jej art. 3;
 - nie podlegały pominięciu stosownie do art. 13b ust. 4 Ustawy;
 - były wymagalne w okresie objętym postępowaniem;
 - zostały spełnione po terminie albo nie zostały spełnione w okresie objętym postępowaniem;
 - ich suma wynosi co najmniej 2 000 000 złotych.

- (67) Spełnienie wskazanych przesłanek jest konieczne i zarazem wystarczające do ustalenia naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę postępowania. Popętnienie deliktu administracyjnego jest bowiem powiązane z obiektywnym stanem opóźnienia, niezależnym od jego przyczyn.
- (68) Jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, odpowiedzialność administracyjnoprawna (odpowiedzialność za delikt administracyjny) w odróżnieniu od odpowiedzialności karnej - ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, chyba że ustawodawca zdecyduje się na wprowadzenie do deliktu administracyjnego znamienia winy⁸. Dla przyjęcia tej odpowiedzialności wystarczający jest zatem sam fakt obiektywnego naruszenia obowiązków administracyjnoprawnych, bez względu na przyczynę, która do tego doprowadziła. Podstawę zastosowania sankcji administracyjnej stanowi sam fakt naruszenia normy sankcjonowanej, bez względu na winę podmiotu, który dopuścił się określonego zachowania.
- (69) Biorąc pod uwagę treść zakazu wyrażoną w normie prawnej zawartej w przepisach art. 13b Ustawy, odpowiedzialność za naruszenie tego zakazu ma charakter obiektywny. Zgodnie z jej treścią o naruszeniu zakazu decyduje spełnienie obiektywnych przesłanek wskazanych w Ustawie - osiągnięcie określonego pułapu opóźnień w spełnianiu świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem. O obiektywnym charakterze odpowiedzialności decyduje m.in. odwołanie się w opisie znamion deliktu do obiektywnego zachowania polegającego na opóźnieniu. Na odpowiedzialność tą nie ma zatem wpływu stopień zawinienia podmiotu naruszającego prawo, okoliczności naruszenia zakazu, czy też motywacja sprawcy lub skala naruszeń.

2.1.Obowiązek zapłaty Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych

- (70) Zgodnie z art. 4 pkt 1a Ustawy, świadczenia pieniężne to wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej. Natomiast transakcją handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 Ustawy jest umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2 Ustawy, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością.
- (71) Przy interpretacji pojęcia „świadczenia pieniężnego” i „transakcji handlowej” należy mieć na względzie treść Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/WE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych⁹, która

⁸ M. Jabłoński, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2020, wyd. 29, Legalis, I. Sepiolo-Jankowska, Odpowiedzialność administracyjna jako odpowiedzialność alternatywna dla deliktów finansowych, Prokuratura i Prawo 1, 2020, s. 83 i nast., wyrok TK z dnia 4 lipca 2002 r., sygn. akt P 12/01, OTK-A 2002/4/50, wyrok TK z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt P 9/08, OTK-A 2010, nr 3, poz. 26.

⁹ Dz. U. UE 2011, L. 48, dalej: Dyrektywa 2011/7/WE.

została implementowana do polskiego porządku prawnego na mocy Ustawy. Zgodnie z art. 1 ust. 2 Dyrektywy 2011/7/WE ma ona zastosowanie do wszystkich płatności, które stanowią wynagrodzenie w transakcjach handlowych. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 1 Dyrektywy 2011/7/WE „transakcje handlowe”, to transakcje między przedsiębiorstwami lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, które prowadzą do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem. Ponieważ art. 2 pkt 1 Dyrektywy 2011/7/WE nie zawiera żadnego wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich, które miałyby na celu określenie znaczenia i zakresu tego pojęcia, zdaniem Trybunału Sprawiedliwości UE - pojęcie „transakcji handlowej” wymaga autonomicznej i jednolitej wykładni, uwzględniającej zarówno brzmienie i kontekst przepisu, w którym znajduje się to pojęcie, jak i cele tego przepisu oraz aktu prawa Unii, którego ów przepis stanowi część (pkt 21).¹⁰

- (72) Nadto, jeżeli strony uzgodniły, że w ramach tej samej umowy realizowane będą kolejne dostawy towarów lub będą wykonywane kolejne usługi, przy czym każda z tych dostaw lub każda z tych usług rodzi obowiązek zapłaty po stronie dłużnika, to spełnione są oba przewidziane w art. 2 pkt 1 Dyrektywy 2011/7/WE warunki, aby każdą dostawę towarów lub każdą wykonaną usługę na podstawie tej umowy uznać za transakcję handlową w rozumieniu tego przepisu. Art. 2 pkt 1 Dyrektywy 2011/7/WE należy zatem interpretować w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie „transakcji handlowych” obejmuje każdą kolejną dostawę towarów lub każde kolejne świadczenie usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy (pkt 24).
- (73) Mając na uwadze definicję transakcji handlowej wskazaną w treści art. 4 pkt 1 Ustawy stwierdzić należy, że każda odpłatna dostawa towaru lub odpłatne wykonanie usługi - w przypadkach, w których dane zamówienie wynikało z uprzednio zawartej umowy ramowej również stanowi transakcję handlową. Odrębną transakcją handlową jest zatem każda umowa jednorazowa zawierana na podstawie umowy ramowej, każde zamówienie/zlecenie składane na podstawie takiej umowy i dostawa każdej partii towaru, etap wykonania usługi - za które uzgodniono wynagrodzenie.
- (74) Mając na uwadze powyższe, „świadczenie pieniężne” stanowi zapłatę - a zatem wyrażony w pieniądzu ekwiwalent za spełnienie świadczenia niepieniężnego, tj. za każdą dostawę towaru lub wykonanie każdej usługi, czy też dzieła lub ich części, wynikający z (w wykonaniu) umów posiadających następujące cechy:
- są odpłatne - ekwiwalentem świadczenia niepieniężnego jest w nich płatność, czyli wynagrodzenie wyrażone w pieniądzu;

¹⁰ Wyrok Trybunału Unii Europejskiej z dnia 1 grudnia 2022 r., C-419/21, ECLI:EU:C:2022:948.

- przedmiotem uzgodnionego w nich świadczenia niepieniężnego jest dostawa towarów lub świadczenie usług;
- ich stronami są podmioty, o których mowa w art. 2 Ustawy;
- zostały zawarte w związku z prowadzoną przez te podmioty działalnością.

(75) Z kolei podmioty, o których mowa w art. 2 Ustawy, to przede wszystkim przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców oraz podmioty z nimi zrównane, m.in.:

- podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców;
- podmioty, o których mowa w art. 4, art. 5 ust. 1 i art. 6 ustawy Prawo zamówień publicznych;
- oddziały i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych;
- przedsiębiorcy z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

(76) Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika, że wszystkie Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne wynikają z umów, w których uzgodniono zapłatę sumy pieniężnej (wyrażonej zarówno w polskich złotych jak i w walutach obcych) w zamian za spełnienie świadczenia niepieniężnego. Uzgodnione przez strony tych umów świadczenia niepieniężne polegały na odpłatnej dostawie towarów lub odpłatnym świadczeniu usług. Stronami tych umów były podmioty, o których mowa w art. 2 Ustawy. Prezes Urzędu ustalił ponadto, że Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne zostały udokumentowane w ewidencji JPK_V7, co świadczy o tym, że wynikały one z umów (transakcji handlowych) zawieranych w związku z prowadzoną przez te podmioty działalnością. W związku z tym, mając na względzie powyższe rozważania, wszystkie Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne stanowią świadczenia pieniężne w transakcjach handlowych, o których mowa w art. 4 pkt 1a Ustawy, do zapłaty których zobowiązana była Strona postępowania.

(77) Jednocześnie, skoro - jak ustalił Prezes Urzędu - do dnia wydania niniejszej decyzji w stosunku do Strony nie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne, ani nie została ogłoszona upadłość, to Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne nie stanowią długów objętych postępowaniami prowadzonymi na podstawie ustaw Prawo upadłościowe i Prawo restrukturyzacyjne, a zatem nie ma do nich zastosowania wyłączenie, o którym mowa w art. 3 pkt 1 Ustawy.

- (78) Prezes Urzędu ustalił, że żaden z kontrahentów w transakcjach handlowych, z których wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne, nie jest podmiotem uprawnionym do dokonywania czynności bankowych i tym samym żadne z Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych nie wynika z czynności bankowych w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 Prawa bankowego.
- (79) Prezes Urzędu ustalił ponadto, że Strona postępowania jest podmiotem prywatnym, a zatem nie jest podmiotem zaliczanym do sektora finansów publicznych. W związku z tym, żadne Zakwestionowane Świadczenie Pieniężne nie wynika z umowy, której stronami są wyłącznie podmioty zaliczane do sektora finansów publicznych.
- (80) Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że żadne z Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych nie jest świadczeniem pieniężnym, do którego nie stosowałoby się Ustawy na podstawie jej art. 3.
- (81) Zgodnie z art. 13b ust. 4 pkt 1 Ustawy, przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, Prezes Urzędu pomija niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął wcześniej niż dwa lata przed wszczęciem postępowania.
- (82) Niniejsze postępowanie zostało wszczęte 31 października 2023 r. Natomiast - jak wynika z ustaleń Prezesa Urzędu opisanych w części III punkcie 3.2. niniejszej decyzji i zaprezentowanych w Tabelach A i B - terminy zapłaty Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych przypadły w okresie od stycznia 2023 r. do marca 2023 r., a zatem nie upłynęły wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania. W związku z powyższym, żadne z Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych nie podlega pominięciu przy ustalaniu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych na podstawie art. 13b ust. 4 pkt 1 Ustawy.
- (83) Zgodnie z art. 13b ust. 4 pkt 2 Ustawy, przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, Prezes Urzędu pomija transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej.
- (84) W zakresie pojęcia „grupy kapitałowej” art. 4 pkt 7 Ustawy odsyła do definicji zawartej w art. 4 pkt 14 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którą przez grupę kapitałową rozumie się wszystkich przedsiębiorców, którzy są kontrolowani w sposób bezpośredni lub pośredni przez jednego przedsiębiorcę, w tym również tego przedsiębiorcę. Wprawdzie nie zdefiniowano samego pojęcia „kontroli”, jednak w art. 4 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje się, że przez „przejęcie kontroli” należy rozumieć wszelkie formy bezpośredniego lub pośredniego uzyskania przez przedsiębiorcę

uprawnień, które osobno albo łącznie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności prawnych lub faktycznych, umożliwiają wywieranie decydującego wpływu na innego przedsiębiorcę lub przedsiębiorców.

- (85) Decydująca zatem dla konstrukcji grupy kapitałowej w powyższym rozumieniu jest taka relacja między podmiotami, która umożliwia jednemu z nich („przedsiębiorcy dominującemu”) wywieranie decydującego wpływu na innego przedsiębiorcę („przedsiębiorcę zależnego”). W literaturze twierdzi się, że możliwość wywierania decydującego wpływu przez jednego przedsiębiorcę na innego przedsiębiorcę oznacza możliwość rozstrzygania o najważniejszych sprawach przedsiębiorcy zależnego, jego funkcjonowaniu, rozwoju rynków, tempa innowacyjności, czyli możliwość podejmowania decyzji z jego punktu widzenia strategicznych¹¹.
- (86) Kontrola przedsiębiorców (zależnych) przez innego przedsiębiorcę (dominującego) może odbywać się nie tylko bezpośrednio, ale także pośrednio, a zatem poprzez podmioty zależne.
- (87) Nie ulega zatem wątpliwości, że najlepszą wiedzę o podmiotach należących do grupy kapitałowej Strony posiada sama Strona.
- (88) W związku z tym, że żaden z kontrahentów wskazanych w Tabelach A i B nie należy do podmiotów wskazanych przez Stronę, jako należących do tej samej grupy kapitałowej, w stanie faktycznym niniejszej sprawy uprawnione jest przyjęcie, że Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne nie wynikają z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, a zatem żadne z nich nie podlega pominięciu stosownie do art. 13b ust. 4 pkt 2 Ustawy.
- (89) Zgodnie z art. 13b ust. 4 pkt 3 Ustawy, przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, Prezes Urzędu pomija transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.
- (90) Prezes Urzędu ustalił, że ani Strona, ani żaden z kontrahentów w transakcjach handlowych, z których wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne nie prowadzi działalności ubezpieczeniowej lub asekuracyjnej w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i asekuracyjnej. W związku z tym transakcje handlowe, z których

¹¹ E. Stawicki [w:] Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, wyd. II, red. A. Stawicki, Warszawa 2016, art. 4; K. Kohutek [w:] M. Sieradzka, K. Kohutek, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Warszawa 2014, art. 4.

wynikają Zakwestionowane Świadczenia Pieniężne nie zostały zawarte w zakresie działalności ubezpieczeniowej i asekuracyjnej w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy.

- (91) Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że żadne z Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych nie podlega pominięciu przy ustalaniu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych na podstawie art. 13b ust. 4 Ustawy.

2.2. Wymagalność Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych

- (92) Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 30 sierpnia 2006 r., (sygn. akt II CSK 90/06, OSNC 2007 nr 6 poz. 92), „wymagalność roszczenia nie została w prawie cywilnym zdefiniowana, powszechnie jednak przyjmuje się, że wyraża ona stan, w którym, obiektywnie rzecz ujmując, wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Początek wymagalności roszczenia nie daje się formułować w regułę ogólną, ponieważ dla różnych stosunków prawnych i dla różnych roszczeń może być zróżnicowany. Określa go każdorazowo konkretna wierzytelność oraz treść, charakter lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność się wywodzi”.
- (93) Zdaniem Prezesa Urzędu, wymagalność świadczenia pieniężnego w rozumieniu art. 13b Ustawy należy powiązać z upływem terminu spełnienia świadczenia, czyli w przypadku świadczenia pieniężnego - z upływem terminu jego zapłaty.
- (94) Popętnienie deliktu administracyjnego powiązane jest bowiem z powstaniem stanu nadmiernego opóźniania się (art. 13b ust. 1 Ustawy), który w przepisie art. 13b ust. 2 Ustawy definiowany jest jako stan faktyczny, w którym suma wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem wynosi co najmniej 2 000 000 zł.
- (95) Nie ma zatem wątpliwości, że świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 13v ust. 1 Ustawy, to świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął, strona ich nie spełniła i były wymagalne w okresie objętym postępowaniem. Świadczenie pieniężne staje się wymagalne najpóźniej w dniu następującym po dacie, w której upływał termin spełnienia świadczenia, czyli termin zapłaty (tak m.in. M. Lemkowski, Glosa do wyroku SN z 8 marca 2002 r., III CKN 548/2000, Monitor Prawniczy 2003/22, s. 1047). Tak rozumiana wymagalność zbiega się z powstaniem stanu opóźnienia. Z opóźnieniem mamy bowiem do czynienia w każdym przypadku, w którym dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie (*Zobowiązania część ogólna*, A. Brzozowski i inni, Warszawa 2021, str. 374).
- (96) Powyższe pozwala zatem na przyjęcie, że każde świadczenie pieniężne, którego termin zapłaty upłynął i nie zostało spełnione przez dłużnika, jest świadczeniem opóźnionym

i wymagalnym. Jednocześnie - zgodnie z treścią art. 13b ust. 1 Ustawy - stan wymagalności i opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego musi istnieć w okresie objętym postępowaniem. Prezes Urzędu przyjął, że do spełnienia tej przesłanki konieczne i zarazem wystarczające jest, żeby świadczenie pieniężne było wymagalne i opóźnione chociażby przez jeden dzień w okresie objętym postępowaniem.

- (97) W kolumnie *Liczba dni opóźnienia* w Tabelach A i B wskazano - dla każdego Zakwestionowanego Świadczenia Pieniężnego - wyrażony w dniach okres, który upłynął od dnia następującego po dniu, w którym upływał termin zapłaty wskazany w kolumnie *Termin zapłaty wg umowy (z uwzględnieniem art. 115 k.c.)* Tabeli A oraz w kolumnie *Termin zapłaty wynikający z art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy (z uwzględnieniem art. 115 k.c.)* Tabeli B, czyli od dnia wymagalności do dnia przypadającego w okresie objętym postępowaniem, w którym świadczenie zostało spełnione, wskazanego w kolumnie *Data spełnienia świadczenia pieniężnego* Tabeli A i B lub do ostatniego dnia objętego postępowaniem, jeżeli świadczenie pieniężne nie zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem.
- (98) Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika, że w odniesieniu do każdego z Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych opóźnienie w okresie objętym postępowaniem wynosiło co najmniej jeden dzień. Powyższe prowadzi do wniosku, że wszystkie Zakwestionowane Świadczenia były wymagalne w okresie objętym postępowaniem i nie zostały spełnione w terminie w okresie objętym postępowaniem.
- (99) Zgodnie z zasadą swobody umów, wyrażoną w art. 353¹ Kodeksu cywilnego, strony zawierające umowę mogą uzgodnić termin spełnienia świadczeń - w tym termin zapłaty świadczenia pieniężnego - według swego uznania, jednak nie może to naruszać obowiązujących ustaw, w tym przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, w szczególności art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 2a Ustawy.
- (100) Uzgodnione terminy zapłaty nie mogą zatem przekraczać maksymalnych terminów zapłaty, o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 2a ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, które uzależniają zakres swobody kontraktowej stron transakcji handlowych w tym obszarze od wielkości prowadzonego przez te strony przedsiębiorstwa. Przepisy te formułują ogólną zasadę, zgodnie z którą termin zapłaty nie może przekraczać 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi. Jeżeli dłużnikiem zobowiązanym do zapłaty za towary lub usługi jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem jest mikroprzedsiębiorca, mały przedsiębiorca albo średni przedsiębiorca - zasada ta obowiązuje bez wyjątków. W pozostałych przypadkach termin zapłaty może być dłuższy niż 60 dni

liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, jeżeli strony w umowie wyraźnie tak ustalą i pod warunkiem, że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

- (101) Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zamiast postanowień umowy ustalających terminy zapłaty z naruszeniem ww. przepisów stosuje się terminy zapłaty ustalone zgodnie z zasadami określonymi w art. 13 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 Ustawy, tzn. stosuje się terminy zapłaty wynoszące 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi albo liczonych zgodnie z art. 7 ust. 4 lub art. 9 ust. 2 Ustawy (dalej: „maksymalny termin zapłaty”).
- (102) Prezes Urzędu ustalił, że Strona posiada status dużego przedsiębiorcy i w odniesieniu do Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych ujętych w Tabeli B, w zakresie których wierzycielem był średni przedsiębiorca, termin zapłaty uzgodniony przez strony transakcji handlowych przekraczał 60 dni liczonych od daty doręczenia faktury potwierdzającej dostawę towaru lub wykonanie usługi, tzn. został uzgodniony z naruszeniem art. 7 ust. 2a Ustawy. W związku z tym w tych przypadkach istniała przesłanka zastosowania art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy i ustalenia, że termin zapłaty upływał 60-go dnia od daty doręczenia Stronie postępowania faktury potwierdzającej dostawę towaru lub wykonanie usługi.
- (103) Powyższe przepisy ograniczające zakres swobody kontraktowej w przedmiocie maksymalnych terminów zapłaty nie miały natomiast zastosowania w niniejszej sprawie w odniesieniu do [informacja prawnie chroniona] oraz umów zawartych w relacjach symetrycznych, tj. z dużymi przedsiębiorcami. Terminowość spełnienia świadczeń pieniężnych wynikających z tych umów Prezes Urzędu ocenił z uwzględnieniem postanowień umownych określających terminy zapłaty.
- (104) Mając na uwadze wyżej opisane ustalenia faktyczne oraz brzmienie przepisów Ustawy, Prezes Urzędu stwierdził, że w niniejszej sprawie występują kumulatywnie wszystkie przesłanki, potwierdzające, że Strona naruszyła zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, tj.:
- Strona posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu art. 2 Ustawy;
 - Strona nie posiada statutu podmiotu publicznego w rozumieniu art. 4 pkt 2 Ustawy;
 - Strona zawierała transakcje handlowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 Ustawy;
 - Suma Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych wyniosła co najmniej 2 000 000 złotych.

3. Stwierdzenie popełnienia deliktu administracyjnego przez Stronę postępowania

- (105) Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i uzasadnienie prawne należy stwierdzić, że wartość świadczeń pieniężnych w rozumieniu art. 4 pkt 1a Ustawy, nie wyłączonych z zakresu jej stosowania na podstawie art. 3 Ustawy, spełnionych przez Stronę postępowania po terminie w okresie objętym postępowaniem albo nie spełnionych przez nią w tym okresie, ustalona z pominięciem świadczeń, o których mowa w art. 13b ust. 4 Ustawy, wyrażona w złotych z uwzględnieniem równowartości świadczeń pieniężnych wyrażonych w walutach obcych ustalonej zgodnie z art. 13b ust. 3 Ustawy, wynosi [informacja prawnie chroniona], czyli przekracza próg ustawowy 2 000 000 złotych, o którym mowa w art. 13b ust. 2 Ustawy.
- (106) Dlatego też, Prezes Urzędu stwierdził, że Strona nadmiernie opóźniała się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem, czyli popełniła delikt administracyjny, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy.
- (107) W tych okolicznościach, należało orzec jak w punkcie I.1 sentencji niniejszej decyzji.

V. Kara pieniężna

1. Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej

- (108) Zgodnie z art. 13v ust. 1 Ustawy - w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania, Prezes Urzędu może nałożyć na nią, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną.
- (109) Użyte przez ustawodawcę sformułowanie „Prezes Urzędu może nałożyć” oznacza, że decyzje w tym względzie mieszczą się w ramach tzw. uznania administracyjnego. Uznanie administracyjne jest konstrukcją prawną pozwalającą organowi administracji publicznej na wybór konsekwencji prawnych zaistnienia stanu faktycznego, do którego odnosi się hipoteza normy prawnej. A zatem przedmiotem uznania w rozpoznawanej sprawie jest określenie skutku prawnego w postaci nałożenia kary pieniężnej bądź jej nienakładania.
- (110) Strona postępowania wniosła o odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w drodze uznania administracyjnego, nawet w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę postępowania.
- (111) Strona wskazała na okoliczność wynikającą z ustaleń Prezesa Urzędu, którą organ powinien rozważyć - w ramach uznania administracyjnego - jako przesłankę fakultatywnego odstąpienia od nałożenia kary wynikającą z brzmienia art. 13v ust. 1 Ustawy. Okoliczność powyższą stanowi - w ocenie Strony - fakt, że łączna wartość świadczeń pieniężnych

spełnionych z opóźnieniami dłuższymi niż [informacja prawnie chroniona] wynosi jedynie [informacja prawnie chroniona]. Strona podnosi, że opóźnienia poniżej [informacja prawnie chroniona] nie powinny być traktowane jako nadmierne. Dodatkowym argumentem przemawiającym - w ocenie Strony - za zastosowaniem przez Prezesa Urzędu uznania administracyjnego i nienakładaniem na Stronę kary jest również fakt, że świadczenia pieniężne spełnione przez nią z opóźnieniem [informacja prawnie chroniona], co oznacza, że wartość świadczeń pieniężnych spełnionych z opóźnieniem [informacja prawnie chroniona] wynosi [informacja prawnie chroniona] i jest [informacja prawnie chroniona] od ustalonej przez Prezesa Urzędu sumy wartości wszystkich zakwestionowanych świadczeń pieniężnych [informacja prawnie chroniona].

(112) W tym miejscu należy wskazać, że uznanie administracyjne oznacza przyznanie organowi administracji publicznej przepisem prawa materialnego pewnego luzu decyzyjnego polegającego na możliwości wyboru sposobu rozstrzygnięcia danej sprawy administracyjnej. Charakteryzuje się tym, że ustawodawca określając w hipotezie normy prawnej przesłanki (okoliczności) podjęcia przez organ administracji publicznej działania, jednocześnie formułuje dyspozycję tego przepisu w sposób, który pozwala organowi na swobodę wyboru w zakresie tego, czy organ podejmie w ogóle określone działanie, lub w zakresie tego, który spośród dopuszczonych przez ustawodawcę sposobów zachowania (rozstrzygnięcia sprawy) wybierze. Działanie organu korzystającego z możliwości podjęcia decyzji w ramach uznania administracyjnego musi jednak mieścić się w granicach zakreślonych wynikającym z art. 7 k.p.a. - dążeniem do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i obowiązkiem załatwienia sprawy z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. Należy zwrócić uwagę, że postępowanie organu w granicach uznania administracyjnego ma charakter dwuetapowy. W pierwszym etapie organ bada, czy w sprawie występują przesłanki warunkujące zastosowanie danego przepisu. W wypadku, gdy stwierdzi, że przesłanki nie występują to organ nie ma wyboru rozstrzygnięcia i ma obowiązek odmówić konkretnego rozstrzygnięcia, np. umorzenia należności. Natomiast w wypadku stwierdzenia istnienia przesłanek, o których mowa w konkretnym przepisie prawa materialnego organ przystępuje do drugiego etapu, a więc w tym etapie ma uprawnienie, a nie obowiązek podjąć swobodnie wybrane przez siebie orzeczenie. Wybór tego rozstrzygnięcia jest wyłączną prerogatywą organu.

(113) Należy wskazać, że w literaturze przedmiotu z reguły wyodrębnia się trzy funkcje kary administracyjnej, tj. odszkodowawczą - która zakłada, że przez uiszczenie tej kary dochodzi do wyrównania szkody, jaka została wyrządzona całemu społeczeństwu przez naruszenie prawa, ponieważ sprowadzało się ono do ingerencji w jakieś dobro publiczne o wymiarze

materialnym; prewencyjną - wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej i samo zagrożenie jej nałożeniem mobilizuje do prawidłowego wykonywania obowiązków administracyjnoprawnych, a jednocześnie zniechęca do naruszania ich w przyszłości oraz funkcję represyjną - która zakłada wyrządzenie podmiotowi, na który nakładana jest administracyjna kara pieniężna, pewnej dolegliwości wyrażającej się w zmniejszeniu jego majątku z powodu nieprzestrzegania przez niego określonego obowiązku administracyjnoprawnego.

(114) Jeśli zaś chodzi o cel Ustawy, to jest nim przede wszystkim zwalczanie problemu zatorów płatniczych przez wprowadzenie instrumentów wspomagających zmniejszanie opóźnień w zapłacie należności oraz dyscyplinujących strony do stosowania krótkich terminów zapłaty. Ustawa stanowi bowiem implementację dyrektywy 2011/7/UE, której podstawowym celem - jak wskazano w jej art. 1 ust. 1 - jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw, a w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw. W dyrektywie wyraźnie widoczny jest jej cel ochronny ukierunkowany na ochronę wierzyciela, w tym zwłaszcza będącego małym lub średnim przedsiębiorstwem, jako potencjalnie słabszą stronę transakcji handlowej, której dotyczą negatywne skutki opóźnień w płatnościach (zob. art. 1 ust. 1 i art. 12 ust. 3 dyrektywy 2011/7/UE). Dostrzeżono bowiem, że w praktyce małe i średnie przedsiębiorstwa są szczególnie podatne na nadmierne opóźnienia w płatnościach, gdyż z jednej strony ze względu na słabszą pozycję negocjacyjną są bardziej skłonne do akceptacji niezasadnie długich terminów płatności, z drugiej zaś ze względu na ograniczoną płynność finansową w większym stopniu dotyczą ich negatywne konsekwencje opóźnień niż innych podmiotów gospodarczych.

(115) Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że na gruncie aktualnego brzmienia Ustawy, występowanie nawet jednodniowych opóźnień w spełnieniu świadczeń pieniężnych powoduje wystąpienie deliktu administracyjnego.

(116) Ocena, czy w konkretnej sprawie występują okoliczności uzasadniające nałożenie kary pieniężnej, pozostawiona została organowi prowadzącemu postępowanie. W tym przypadku to Prezes Urzędu kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców, znając specyfikę rynku i problemy związane z nadmiernym opóźnianiem się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych. Nie oznacza to jednak dowolności, bowiem wymaga uzasadnienia i podlega kontroli sądowo-administracyjnej.

(117) Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 stycznia 2022 r., sygn. akt III OSK 4872/21 (opubl. LEX nr 3290511), uznanie administracyjne oznacza przyznanie organowi

administracji publicznej przepisem prawa materialnego pewnego luzu decyzyjnego polegającego na możliwości wyboru sposobu rozstrzygnięcia danej sprawy administracyjnej. Działanie organu korzystającego z możliwości podjęcia decyzji w ramach uznania administracyjnego musi mieścić się w granicach zakreślonych przez art. 7 k.p.a., tj. organ powinien dążyć do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i załatwić sprawę z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu strony. Zarówno pojęcia interesu społecznego, jak i słusznego interesu strony nie zostały ustawowo zdefiniowane, co powoduje, że treść nadaje im organ orzekający. Z reguły interes indywidualny nie pokrywa się z interesem społecznym.

- (118) Przy czym, zasada określona w art. 7 *in fine* k.p.a. nakazująca organom uwzględniać interes społeczny i słuszny interes obywateli przy wydawaniu decyzji uznaniowej, nie daje prymatu żadnej z powyższych wartości. Ustawodawca w art. 7 k.p.a. nie określił hierarchii tych wartości, ani też zasad rozstrzygania kolizji pomiędzy interesem społecznym i słusznym interesem strony, (tak też: A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX/el. 2022, art. 7).
- (119) Przesłanka słusznego interesu strony, aczkolwiek niezdefiniowana, wskazuje, że nie chodzi w niej o każdy interes strony (a więc chęć uzyskania rozstrzygnięcia organu administracji publicznej o treści zgodnej z wolą strony), ale wyłącznie o interes zgodny przede wszystkim z prawem i zasadami współżycia społecznego. Słuszny interes strony musi być interesem znajdującym oparcie w obowiązujących przepisach prawa, bowiem zasada praworządności, wyrażona w art. 6 k.p.a., zobowiązuje organy administracji do działania na podstawie przepisów prawa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 lipca 2021 r., III OSK 3755/21, opubl. LEX nr 3217829).
- (120) Uznanie interesu za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyrok NSA z 20 maja 1998 r., I SA/Ka 1744/96, LEX nr 33416). Poza tym nie można uznać, iż interes strony jest słuszny, jeżeli godzi on zarazem w interes społeczny (wyrok NSA z 23 czerwca 1995 r., SA/Wr 2744/94, LEX nr 26845).
- (121) Jednocześnie należy podkreślić, że odstępstwo od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest instytucją o charakterze wyjątkowym, gdyż zasadą jest karanie za stwierdzony delikt administracyjny, a nie odstępowanie od ukarania. Możliwość zwolnienia z kary - pomimo naruszenia przepisów ustawy - może znaleźć uzasadnienie jedynie w wyjątkowych sytuacjach (por. wyrok NSA z 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II GSK 855/20, LEX nr 3115072).

- (122) Podobnie przyjmuje się w orzecznictwie sądowym na gruncie decyzji Prezesa Urzędu o nałożeniu kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kary pieniężne nakładane z tytułu naruszenia zakazów określonych w ustawie mają wprowadzić charakter fakultatywny, jednak odstąpienie od nałożenia kary powinno następować w wyjątkowych przypadkach, gdy nawet wymierzenie kary w wysokości symbolicznej stanowiłoby dla przedsiębiorcy znaczącą dolegliwość, pozostającą w rażącej sprzeczności ze stopniem winy przedsiębiorcy oraz szkodliwością stwierdzonej praktyki dla interesów konsumentów (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 marca 2015 r. VI ACa 539/14 LEX nr 1667658 oraz wyrok S.A. z 26 kwietnia 2013 r. VI ACa 1539/12 LEX nr 1369418). Zasady te - ze względu na zbliżoną konstrukcję normatywną kary - można odpowiednio odnieść do kar administracyjnych wymierzanych przez Prezesa Urzędu w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.
- (123) Prezes Urzędu zważył, że administracyjna kara pieniężna, o której mowa w art. 13v ust. 1 Ustawy, pełni funkcję prewencyjno-wychowawczą, mającą na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i jego postaw wobec prawa poprzez wychowywanie (prewencję pozytywną) i odstraszenia od naruszenia prawa (prewencję negatywną)¹². Związane jest to z realizacją celów Ustawy - kształtowania kultury terminowych płatności i przeciwdziałanie powstawaniu zatorów płatniczych w gospodarce. Nadto jej funkcja wyraża się również w zapobieganiu kredytowania się kosztem innych przedsiębiorców, poprzez uczynienie takiego zachowania nieopłacalnym.
- (124) W nauce prawa i orzecznictwie wskazuje się, że administracyjne kary pieniężne - w odróżnieniu od środków karnych - pełnią przede wszystkim funkcję prewencyjną, a ich funkcja represyjna - chociaż nie jest negowana - nie pełni roli pierwszoplanowej¹³. Jak podkreśla się w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego - administracyjne kary pieniężne są środkami mającymi na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków wobec państwa, zapewniają zatem realizację wykonawczo-zarządzających zadań administracji. Przez zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej, motywują adresatów do wykonywania ustawowych obowiązków¹⁴.

¹² Zob. A. Piszcz, *Sankcje w polskim prawie antymonopolowym*, Białystok 2013 s. 59 - 60.

¹³ R. Stankiewicz, Komentarz do art. 189B (w:) R. Hausner, *Kodeks Postępowania Administracyjnego Komentarz*. Wydanie 7, Legalis/el. 2021.

¹⁴ Por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt P 9/08, OTK-A 2010, Nr 3, poz. 26.

- (125) Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych - priorytetem w przedłożonym projekcie było przyjęcie skutecznych instrumentów ochrony wierzycieli. Z tych względów - oprócz instrumentów prywatnoprawnych, ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie administracyjnych kar pieniężnych dla podmiotów, które nadmiernie opóźniają się ze spełnianiem swoich świadczeń pieniężnych wobec kontrahentów. Celem przywołanej zmiany legislacyjnej była poprawa sytuacji nieokreślonego kręgu wierzycieli poprzez wymuszenie za pomocą systemu represyjnego - przestrzegania przez dłużników umownych terminów zapłaty i nieprzekraczania terminów ustawowych, co ma sprzyjać budowaniu kultury terminowych płatności.
- (126) Nieuiszczanie świadczeń pieniężnych w terminie prowadzi do naruszenia zasady zaufania oraz pewności obrotu prawnego, a także destabilizuje łańcuchy dostaw, co może skutkować powstawaniem tzw. zatorów płatniczych. Opóźnienia te wprost naruszają bowiem istotny interes ekonomiczny wierzycieli, którzy nie mogą efektywnie dysponować należnymi im środkami. W konsekwencji, nie są oni w stanie wywiązać się z własnych zobowiązań względem swoich kontrahentów, pracowników czy organów publicznych, co wywołuje w gospodarce efekt domina.
- (127) Zgodnie z art. 189b k.p.a., przez administracyjną karę pieniężną rozumie się określoną w ustawie sankcję o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Z kolei, nałożenie administracyjnej kary pieniężnej winno być proporcjonalne do wagi naruszenia, uwzględniać jego charakter oraz skutki społeczne i gospodarcze.
- (128) Ponadto, należy podkreślić, że zgodnie z przywołanym już wyżej orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego (P 9/08, OTK-A 2010), nakładanie kar administracyjnych winno realizować zasadę ochrony interesu publicznego, przy jednoczesnym poszanowaniu praw jednostki. Tymczasem, w realiach niniejszej sprawy brak jest przesłanek uzasadniających przyjęcie, że kara ta narusza równowagę między tymi wartościami - wręcz przeciwnie - służy ochronie interesu ogólnospołecznego oraz przywróceniu dyscypliny płatniczej w obrocie gospodarczym.
- (129) Mając na względzie powyższe, zdaniem Prezesa Urzędu, nienakładanie administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, byłoby uzasadnione, gdyby w okolicznościach konkretnej sprawy istniał taki słuszny interes Strony w nienałożeniu na nią kary, który przeważałby nad interesem

społecznym w jej ukaraniu lub też - nałożenie kary pieniężnej w okolicznościach konkretnej sprawy byłoby sprzeczne z celami Ustawy i funkcją tej kary (prewencyjną i represyjną). Nadto, musiałoby być ono zgodne z normami prawnymi, w szczególności z konstytucyjną zasadą równości oraz dopuszczalne na gruncie art. 107 Traktatu FUE. Jednakże, w niniejszej sprawie Prezes Urzędu istnienia takiego słusznego interesu Strony nie dostrzega.

(130) Uwzględniając wyżej wskazane okoliczności, nałożenie kary w niniejszej sprawie jest w pełni uzasadnione. W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił bowiem, że Strona popełniła delikt administracyjny polegający na nadmiernym opóźnianiu się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych: w okresie objętym postępowaniem podmioty wymienione w Tabelach A i B nie otrzymały bądź otrzymały po terminie zapłaty należne im świadczenia pieniężne za dostarczone towary lub wykonane usługi. Łączna wartość Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych wyniosła [informacja prawnie chroniona] złotych. Takie ustalenia Prezesa Urzędu dostatecznie obrazują skalę naruszenia oraz jego wpływ na gospodarkę. Dlatego też, uznać należy, że nałożenie kary w ustalonej wysokości mieści się w granicach zasady proporcjonalności oraz konieczności realizacji funkcji prewencyjnej i represyjnej sankcji administracyjnej.

(131) Jak już wspomniano, trzeba mieć przy tym na uwadze, że niepłacenie na czas wierzycielom wywołuje daleko idące skutki na rynku, bowiem pośrednio może oddziaływać również na kolejne podmioty uczestniczące w łańcuchach dostaw. Nie ulega zatem wątpliwości, że bezprawnym zachowaniem Strony postępowania został lub mógł zostać dotknięty szerszy krąg uczestników rynku, a nieotrzymanie przez nich na czas zapłaty jest zjawiskiem niekorzystnym dla gospodarki, grozi powstawaniem zatorów płatniczych, a przez to narusza wymagający ochrony interes ogólnospołeczny.

(132) Brak zapłaty w uzgodnionym terminie powoduje, że wierzyciele nie mogą zarządzać własnymi środkami finansowymi, które im się należą i którymi mogliby dysponować, gdyby otrzymali je w terminie, np. dokonywać zakupów, wypłacać wynagrodzenia pracownikom, czy spełniać swoje zobowiązania wobec wierzycieli prywatnoprawnych i publicznoprawnych. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 stycznia 2023 r., VII Aga 855/22 (niepubl.), opóźnienia w płatnościach naruszają istotny interes ekonomiczny dostawców, którzy wykonując swoje zobowiązanie mają prawo oczekiwać, że druga strona również wykona swoje obowiązki wynikające z umowy. Brak płatności może przy tym powodować, że zatory płatnicze przenoszą się na dalsze podmioty w łańcuchu dostaw.

(133) Zważywszy na zgromadzony materiał dowodowy, biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, a przede wszystkim mając na względzie skalę opóźniania się przez Stronę postępowania z zapłatą za dostarczone towary i usługi w analizowanym okresie - wyrażająca się kwotą

zaległości, liczbą niezapłaconych w terminie faktur oraz liczbą dostawców/wierzycieli, których interes ekonomiczny został naruszony, Prezes Urzędu uznał, że zachowanie Strony naruszyło lub mogło naruszyć interes szerszego kręgu podmiotów, a zatem stworzyło stan zagrożenia powstaniem zatorów płatniczych w gospodarce. Z kolei, liczba niezapłaconych w terminie faktur, wysokość zaległości oraz liczba podmiotów objętych opóźnieniami świadczą o systematycznym i powtarzalnym charakterze naruszeń. W efekcie, Prezes Urzędu uznał, że działanie Strony nie tylko wpływało negatywnie na jej bezpośrednich kontrahentów, ale mogło również prowadzić do dalszych zatorów płatniczych, przenosząc skutki niewypłacalności na kolejne ogniwa łańcucha dostaw. Opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych mogą stanowić zagrożenie dla interesu publicznego m.in. poprzez naruszanie zasady uczciwości obrotu i bezpieczeństwa transakcyjnego. Przedsiębiorcy, którzy rzetelnie wywiązują się ze swoich zobowiązań mają prawo oczekiwać takiego samego postępowania po stronie kontrahenta. Systemowe opóźnienia godzą zaś w tę zasadę, zaburzając równowagę kontraktową oraz negatywnie wpływając na możliwość planowania działalności gospodarczej.

- (134) Nie ulega również wątpliwości, że takie zachowanie prowadzi do naruszenia interesu społecznego, który w rozumieniu prawa administracyjnego obejmuje również zapewnienie sprawnego i przewidywalnego funkcjonowania rynku. Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2010 r. (sygn. P 9/08), ochrona interesu społecznego stanowi wystarczającą podstawę do ingerencji państwa poprzez nakładanie sankcji administracyjnych, pod warunkiem, że jest ona proporcjonalna i oparta na ustawowych przesłankach.
- (135) Dlatego też, wymierzenie Stronie kary w niniejszej sprawie znajduje pełne uzasadnienie nie tylko z punktu widzenia konieczności reakcji na naruszenie przepisów, ale również jako wyraz prewencji generalnej - aby odstraszyć Stronę (a także inne podmioty) od popełniania tego czynu w przyszłości. W ten sposób realizuje się jednocześnie pośrednia ochrona wierzycieli, którzy często - w obawie przed utratą zamówień - nie dochodzą swych wierzytelności w stosunku do dłużników. Nie ma zatem wątpliwości, że ochrona interesu społecznego w niniejszej sprawie wymaga ukarania sprawcy deliktu administracyjnego.
- (136) W ocenie Prezesa Urzędu, mając na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy, nałożenie kary w niniejszym postępowaniu jest uzasadnione i celowe.

2. Przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary

- (137) Zgodnie z art. 13v ust. 7 Ustawy - w przypadku, gdy do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych doszło na skutek działania siły wyższej, Prezes Urzędu odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.
- (138) Jak trafnie zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 października 2017 r., I OSK 3394/15¹⁵, pojęcie siły wyższej nie jest definiowane normatywnie. W literaturze i judykaturze dominuje pogląd, że siła wyższa oznacza zdarzenie zewnętrzne w stosunku do powołującego się na nią podmiotu, którego to zdarzenia nie dało się przewidzieć ani mu zapobiec, nawet przy dołożeniu najwyższego stopnia staranności (wyrok NSA z 16 lutego 2018 r., I GSK 703/16; uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008, Nr 5, poz. 43). Najczęściej dotyczy to stanu klęski żywiołowej związanej z działaniem sił przyrody, lecz także może chodzić o zakłócenia porządku społecznego, jak zamieszki, wojna (wyroki NSA z 16 lutego 2018 r., I GSK 703/16 i I GSK 170/16). Przez siłę wyższą rozumie się zdarzenie zewnętrzne (teoria obiektywna), które ma charakter nadzwyczajny (nikły stopień prawdopodobieństwa jego wystąpienia) i którego skutkom w świetle aktualnego poziomu wiedzy i techniki nie można zapobiec (por. post. SN z 16 września 2011 r., IV CSK 77/11).
- (139) Zgodnie z treścią art. 13v ust. 7 Ustawy zdarzenie o takich cechach powinno być przyczyną nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem.
- (140) Strona postępowania w piśmie z 19 stycznia 2024 r. podniosła, że w sprawie zachodzą okoliczności opisane w art. 13v ust. 7 Ustawy, wskazując, że siłą wyższą, której działanie miałoby mieć wpływ na nadmierne opóźnianie się przez Stronę ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem była epidemia COVID-19 oraz wojna w Ukrainie, które „znacząco spowolniły produkcję i negatywnie wpływały na płynność działania łańcucha dostaw”. Zgodnie z wyjaśnieniami Strony, wojna mająca miejsce w Ukrainie przyczyniła się do wzrostu kosztów prowadzonej działalności, wzrostu stóp referencyjnych oraz kosztów łańcucha dostaw.
- (141) Przepis art. 13v ust. 7 Ustawy wyraźnie wskazuje, że siła wyższa, jako przesłanka odstąpienia przez Prezesa Urzędu od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy do naruszenia prawa doszło wskutek zdarzenia o takim charakterze. Konieczne jest zatem, żeby nadmierne opóźnienie się ze spełnianiem

¹⁵ LEX nr 2407165

świadczeń pieniężnych, które stanowi powód wymierzenia tej sankcji, pozostawało w bezpośrednim związku z wystąpieniem siły wyższej. Takie stanowisko zostało wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2017 r. (I OSK 3394/15), a także w licznych orzeczeniach sądowych. Zgodnie z ugruntowanym poglądem, siła wyższa to zdarzenie zewnętrzne (niepochodzące z działań Strony), niemożliwe do przewidzenia przy zachowaniu należytej staranności i którego skutkom nie można zapobiec ani ich uniknąć, nawet podejmując wszelkie racjonalne środki ostrożności. Co istotne, siła wyższa musi również pozostawać w bezpośrednim związku przyczynowym z naruszeniem, którego skutki miałyby podlegać wyjątkowemu traktowaniu - w tym przypadku z nadmiernym opóźnieniem w regulowaniu należności. Związek ten będzie się zatem wyrażał w tym, że do naruszenia prawa ponad wszelką wątpliwość nie doszłoby, gdyby nie nastąpienie takiego zdarzenia.

- (142) Niewątpliwie pandemia COVID-19 była zjawiskiem o charakterze globalnym, które w początkowym okresie (marzec-maj 2020 r.) istotnie wpłynęło na działalność gospodarczą, prowadząc do przerw w łańcuchach dostaw, spadków przychodów czy ograniczeń organizacyjnych. Jednakże, skutki te miały ograniczony czasowo charakter i były najbardziej dotkliwe we wczesnej fazie pandemii. Od drugiej połowy 2020 roku przedsiębiorcy mieli bowiem możliwość dostosowania się do nowych realiów, np. poprzez cyfryzację, nowe formy obsługi klienta czy renegocjację umów. Tymczasem, Prezes Urzędu wskazuje, że okres objęty postępowaniem, tj. styczeń 2023 r., luty 2023 r., marzec 2023 r. - jest okresem, w którym epidemia COVID-19 i wprowadzane w związku z tym ograniczenia w życiu społecznym i gospodarczym nie miały już charakteru zdarzenia nagłego czy też nieprzewidywalnego. Stan zagrożenia epidemicznego został bowiem zniesiony 1 lipca 2023 r., a już wcześniej - bo w pierwszym kwartale 2023 roku - działalność gospodarcza była prowadzona w warunkach pełnego odmrożenia gospodarki. W związku z powyższym, gdyby przyjąć, że działanie siły wyższej, na skutek której doszło do nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych wystąpiło już w marcu 2020 r., to w okresie objętym postępowaniem zjawisko to nie miało by już cechy nadzwyczajności, tj. niemożliwości jego przewidzenia i zapobieżenia jego skutkom. Jednocześnie, samo wystąpienie siły wyższej nie zwalnia przedsiębiorcy z wykonania zobowiązania - istotne jest istnienie związku przyczynowego między niewykonaniem umowy, a ww. wystąpieniem siły wyższej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem oraz zasadą rozkładu ciężaru dowodu, to Strona zobowiązana była wykazać, że wystąpiły konkretne i nadzwyczajne okoliczności wpływające bezpośrednio na brak terminowej płatności wobec kontrahentów. Tymczasem, Strona postępowania nie wykazała, aby skutki pandemii bezpośrednio i trwale uniemożliwiały jej terminowe regulowanie zobowiązań w analizowanym okresie, który - co istotne - w większości przypada

na okres zniesienia obostrzeń. Nie przedłożono żadnych dokumentów księgowych świadczących o istotnym spadku przychodów lub utracie płynności finansowej w analizowanym okresie, dowodów potwierdzających uzasadnioną niemożność dokonania płatności czy wykazów kontrahentów, których opóźnienia w płatnościach miałyby wynikać z sytuacji epidemicznej. Należy bowiem podkreślić, że wzrost kosztów produkcji, zaburzenia w łańcuchu dostaw oraz spadek produkcji nie stanowią zdarzeń nieprzewidywalnych, nadzwyczajnych, których skutkom nie można zapobiec w toku prowadzonej działalności. Przeciwnie - są to zdarzenia mieszczące się w pojęciu ryzyka przedsiębiorcy, które - w ramach należytej staranności - powinien uwzględniać. Ponadto, należy zauważyć, że w analizowanym okresie opóźnienia w zapłacie dotyczyły istotnej liczby faktur i kontrahentów, a ich skala wskazuje na systemowy charakter naruszeń. Tego rodzaju zachowanie nie może być skutecznie usprawiedliwione jednorazowym lub abstrakcyjnym powołaniem się na pandemię. Podkreślenia wymaga także, że nawet w przypadku zaistnienia siły wyższej, przedsiębiorca ma obowiązek minimalizować skutki naruszenia i podejmować działania mające na celu terminowe regulowanie zobowiązań. Brak takich działań ze strony przedsiębiorcy oznacza z kolei naruszenie należytej staranności.

- (143) W ocenie Prezesa Urzędu, mimo, iż fakt wybuchu wojny w Ukrainie stanowi istotne zdarzenie o charakterze nadzwyczajnym, nie usprawiedliwia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Aby móc mówić o zaistnieniu siły wyższej lub nadzwyczajnej okoliczności, przedsiębiorca musi w sposób precyzyjny wykazać, w jaki sposób dane zdarzenie wpłynęło na niemożność realizacji obowiązków. Zdarzenia o charakterze geopolitycznym, nawet tak poważne, jak wojna, nie stanowią automatycznie siły wyższej w rozumieniu prawa administracyjnego, przede wszystkim, gdy: po pierwsze nie oddziałują bezpośrednio na sytuację podmiotu, a jedynie wpływają na warunki makroekonomiczne, tj. inflacja, koszty surowców czy kursy walut, po drugie są częścią szerszego ryzyka gospodarczego, które powinno być wkalkulowane w model działalności przedsiębiorcy, a więc ryzyko polityczne, wahania cen, problemy z zaopatrzeniem i po trzecie dotyczą regionu, który nie jest miejscem prowadzenia działalności przez Stronę, ani jej głównych dostawców, czy odbiorców. Konflikt ten nie może zatem zostać zakwalifikowany jako siła wyższa w okolicznościach niniejszej sprawy, choćby z uwagi na fakt, że Polska nie jest stroną tego konfliktu. Działania wojenne prowadzone za naszą wschodnią granicą - chociaż pośrednio wpływają na wiele aspektów funkcjonowania również naszego państwa - nie mają jednak bezpośredniego związku z działalnością Strony postępowania, który to związek wskazywałby ponad wszelką wątpliwość, że to właśnie te działania wojenne spowodowały, że Strona naruszyła zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem. Strona postępowania

nie przedstawiła żadnych dowodów na to, aby prowadziła działalność gospodarczą bezpośrednio uzależnioną od rynku ukraińskiego, bądź też, aby konflikt realnie uniemożliwił jej wykonywanie zobowiązań. Nie wykazała także, aby w wyniku wojny doszło np. do zerwania łańcuchów dostaw, utraty kluczowych zasobów lub istotnego spadku płynności finansowej w okresie objętym postępowaniem. Strona nie przedłożyła żadnych dokumentów handlowych świadczących o zerwaniu łańcuchów dostaw z Ukrainą lub państwami sąsiednimi, aneksów do umów, zmian harmonogramów realizacji usług czy dokumentacji wskazującej na faktyczne problemy z wykonaniem kontraktów, a wreszcie danych finansowych potwierdzających spadek przychodów lub gwałtowny wzrost kosztów operacyjnych bezpośrednio związany z wojną. Ponadto, ewentualne skutki pośrednie, w tym spowodowany m.in. konfliktem zbrojnym w Ukrainie znaczący wzrost inflacji, wzrost cen energii czy surowców, a przez to wzrost stóp procentowych i kosztów finansowania zewnętrznego objął wszystkie podmioty w gospodarce narodowej, zatem zarówno Strona postępowania, jak i jej kontrahenci, zostali dotknięci negatywnymi skutkami wojny w Ukrainie. Co więcej, czynniki te stanowią ryzyko gospodarcze, które jest nieodłącznie związane z prowadzeniem działalności w warunkach rynkowych - nie zaś siłę wyższą w rozumieniu Ustawy. Jednocześnie, należy wskazać, iż biorąc pod uwagę, że wybuch wojny miał miejsce w lutym 2022 roku, a na przypadający okres niniejszego postępowania, tj. styczeń 2023 r., luty 2023 r. i marzec 2023 r. konflikt zbrojny w Ukrainie trwał już rok, należy uznać, że sytuacja ta była już trwałym, przewidywalnym elementem otoczenia gospodarczego, z którym przedsiębiorcy mieli obowiązek się liczyć i adekwatnie dostosować prowadzenie działalności. Strona miała więc możliwość podjęcia działań dostosowawczych, tj. dostosowania realizacji umów do nowych okoliczności społeczno-gospodarczych (zmiana dostawców, renegocjacja umów, ograniczenie kosztów), m.in. odwołując się chociażby do klauzul umownych oraz przepisów prawa zezwalających na zmianę umowy w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności, a także dostęp do instrumentów wsparcia publicznego, które miały łagodzić skutki wojny - zwłaszcza dla podmiotów zależnych od importu surowców energetycznych czy współpracy z rynkiem wschodnim. Nie można zatem twierdzić, że samo wystąpienie wojny - jako fakt powszechnie znany i długo trwający - czyni niemożliwym wykonanie obowiązku zapłaty. Przeciwnie, ciężar dowodu, że konflikt rzeczywiście uniemożliwił zapłatę spoczywa na Stronie, zgodnie z art. 6 k.c. w związku z zasadami ogólnymi postępowania administracyjnego. Strona nie może ograniczać się do ogólnikowego powołania się na sytuację międzynarodową - musi dowodowo wykazać, że to właśnie wojna uniemożliwiła jej konkretnie realizację obowiązków umownych wobec poszczególnych kontrahentów. Praktyka opóźnionych płatności - choć najczęściej obejmująca jednodniowe przesunięcia - miała charakter trwały i mogła być postrzegana jako

stały element relacji handlowych. Uznanie, że wojna w Ukrainie automatycznie wyłącza odpowiedzialność za takie zachowania prowadziłoby do nieakceptowalnego osłabienia ochrony interesów uczestników rynku, a w szczególności małych i średnich przedsiębiorców. Umożliwiłoby bowiem obchodzenie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przez odwoływanie się do zewnętrznych, ogólnych kryzysów bez wykazania realnego wpływu. To z kolei godziłoby w zasadę równego traktowania uczestników obrotu gospodarczego i interesy uczciwych wierzycieli. Interes publiczny wymaga zaś, aby tego rodzaju praktyki były sankcjonowane, chyba, że istnieją wyjątkowe, obiektywnie nieuniknione przeszkody, czego jednak Strona postępowania nie wykazała.

- (144) Samo wystąpienie okoliczności, które można uznać za przejaw siły wyższej, nie jest wystarczające do przyjęcia, iż w danych okolicznościach mamy do czynienia z działaniem siły wyższej w stosunku do konkretnego podmiotu, gdyż dodatkowo należy brać pod uwagę także to, czy osoba, która z zaistnienia obiektywnych zdarzeń, składających się na siłę wyższą, wywodzi skutki prawne, mogła przeciwdziałać i zapobiec skutkom zaistnienia tych zdarzeń [T. Szanciło, *Prawo przewozowe. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 303; por. wyr. SN z 9 kwietnia 1952 r., C-962/51, OSNCK 1954, Nr 1, poz. 2; wyr. SN z 9 lipca 1962 r., I CR 34/62, OSNC 1963, Nr 12, poz. 262; wyr. SN z 11.1.2001 r., IV CKN 150/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 153, z glosą A. Szpunara, *Rejent* 2001, Nr 12, s. 111 i M. Kolasińskiego, *PiP* 2002, Nr 7, s. 100; por. także w Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania - część ogólna*, Warszawa 2008, s. 213; W. Czachórski w: Z. Radwański (red.), *System prawa cywilnego. Prawo zobowiązań - część ogólna*, t. 3, cz. 1, Wrocław 1981, s. 614; W. Dubis, w: E. Gniewek (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz*, Warszawa 2008, art. 435, Nb 13; M. Safjan, w: K. Pietrzykowski (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. 1, Warszawa 2005, art. 435, Nb 17]¹⁶. Przy czym w orzecznictwie polskich sądów dominuje zapatrywanie opowiadające się za koncepcją obiektywną siły wyższej, zgodnie z którą do zdarzeń objętych kategorią siły wyższej zalicza się zdarzenia zewnętrzne w stosunku do przedsiębiorstwa. Ponadto zwykle dodaje się, że działanie siły wyższej musi być nieuchronne - czyli niemożliwe do zapobieżenia oraz nadzwyczajne - czyli niemożliwe do przewidzenia¹⁷. Wymienione cechy musi wykazywać samo to zjawisko, które jest oceniane jako działanie siły wyższej. Samo w sobie musi być

¹⁶ Zob. też: uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008/5/43; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2011 r., IV CSK 77/11, LEX nr 1084732.

¹⁷ Por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 1936 r., C II 2086/36, Zb. Urz. OSN 1937/4/158, z dnia 9 kwietnia 1952 r., C 962/51, OSNCK 1954/1/2, z dnia 7 lutego 1953 r., I C 60/53, OSNCK 1954/2/35, z dnia 30 kwietnia 1960 r., I CR 54/62, OSNC 1963/12/262, z dnia 26 sierpnia 1992 r., I PRN 36/92, OSNC 1993/7-8/138, z dnia 11 lutego 1997 r., II CKN 78/96, z dnia 24 listopada 2000 r., III CZP 37/00, OSNC 2001/4/56, z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 629/00, z dnia 4 września 2004 r., IV CKN 420/01. Podobnie NSA np. w wyroku z dnia 30 września 2014 r., II GSK 299/13, Legalis nr 1087299.

więc ono nadzwyczajne i w konsekwencji nieuchronne oraz w danym układzie stosunków niemożliwe do przewidzenia, czyli innymi słowy „przemienne”. Należy je zaś uznać za takie, jeżeli ze względu na tkwiącą w nim moc oddziaływania nie było przed nim, a ściślej - przed jego skutkami, żadnej obrony. W orzecznictwie podnosi się, że przy ocenie, czy mamy do czynienia z siłą wyższą należy brać pod uwagę także element subiektywny - tzn. to, czy zainteresowana osoba mogła przeciwdziałać i zapobiec działaniu obiektywnych zdarzeń, składających się na siłę wyższą. Ta okoliczność podlega ocenie w konkretnym układzie faktycznym.

(145) Również w doktrynie prawa administracyjnego podkreśla się, że w pojęciu siły wyższej należy wyróżnić zarówno elementy obiektywne: zewnętrzny, nadzwyczajny charakter zdarzenia, brak możliwości jego przewidzenia oraz zapobiegnięcia mu, jak i subiektywne: zachowanie przez podmiot obowiązany najwyższej staranności w celu zapobieżenia zdarzeniu lub jego skutkom. Wskazuje się, że pojęcie siły wyższej ulega subiektywizacji, zarówno gdy chodzi o wskazane elementy obiektywne, jak i wymóg, aby podmiot obowiązany, pomimo dochowania należytej staranności, nie mógł zapobiec zdarzeniu i jego skutkom¹⁸. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się również, że siła wyższa, jako przesłanka egzoneracyjna, powinna być przeszkodą o charakterze bezpośrednim¹⁹. W konsekwencji zatem to samo zdarzenie, spełniające określone powyżej kryteria obiektywne, może w różny sposób oddziaływać na różne podmioty prawa, stanowiąc w niektórych przypadkach siłę wyższą, uniemożliwiającą spełnianie zobowiązań w terminie, a w innych nie stanowiąc przeszkody o takim charakterze.

(146) Biorąc pod uwagę wskazane cechy siły wyższej należy dojść do wniosku, że również na gruncie regulacji administracyjnoprawnej adresat zakazu jest zobowiązany do zachowania najwyższej staranności w zakresie podjęcia działań, w celu odwrócenia negatywnych skutków zaistniałej przeszkody tak, aby nie dopuścić do naruszenia zakazu administracyjnego²⁰.

(147) Nadto, oczywistym jest, że pomiędzy zdarzeniem kwalifikowanym, jako siłą wyższą, a naruszeniem prawa musi istnieć bezpośredni związek przyczynowy. Na gruncie prawa cywilnego podkreśla się, że wystąpienie siły wyższej wywołuje skutek egzoneracyjny jedynie w przypadku, gdy siła wyższa stanowi wyłączną przyczynę niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, czy też szkody {tak: M. Zelek [w:] M. Gutowski (red.), Kodeks

¹⁸ M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, art. 189e kpa, opubl. Lex.

¹⁹ Wyrok NSA z 30 września 2014 r., II GSK 299/13, Lex nr 1572663.

²⁰ Por. wyrok WSA w Warszawie z 26 lipca 2020 r., VI SA/Wa 2285/19, Lex 3050524, wyrok WSA w Rzeszowie z 20 września 2018 r., II SA/Rz 189/19, Lex nr 2557935.

cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353-626. Wyd. 3, Warszawa 2022, Nb. V.3)}. Przyczyna ta musi zaistnieć faktycznie, a nie tylko potencjalnie uniemożliwić wykonanie zobowiązań, uprawnionemu do dochodzenia roszczeń oraz - co istotne - skutkowi temu uprawniony nie mógł zapobiec {P. Machnikowski [w:] E. Gniewek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, 2011 r., s. 281, t.5}. W orzecznictwie sądowym podkreśla się, że siły wyższej, a nawet nadzwyczajnych okoliczności w rozumieniu 357¹ k.c., w przypadku działalności gospodarczej nie stanowią zjawiska takie jak spadek poziomu sprzedaży wynikający z przeobrażeń rynku, zwiększenia konkurencji, ewolucji zachowań konsumenckich, czy też zmiany legislacyjne oddziałujące na warunki prowadzenia działalności gospodarczej, które mają charakter powszechny i zostały wprowadzone drogą ustawy przez prawodawcę krajowego i jako takie wpisują się w ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej (tak m.in. WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 17 lutego 2022, I SA/Gl 1438/21; SO w Płocku w wyroku z dnia 30 sierpnia 2019 r., I C 588/19). Przy czym nie można powoływać się na siłę wyższą, gdy naruszenie prawa stanowi konsekwencję nieusunięcia skutków jej działania lub gdy siła wyższa została poprzedzona czynnikiem przyczyniającym się do powstania stanu niezgodnego z prawem²¹.

- (148) Należy zauważyć, że podstawowe koncepcje teoretyczne siły wyższej zostały rozwinięte na tle prawa zobowiązań przy jej rozważaniu jako przyczyny usprawiedliwiającej niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania²². W tym zakresie uznaje się, że na siłę wyższą (jako na okoliczność egzoneracyjną) może się strona zatem powoływać tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na niemożność wykonania przez nią zobowiązania oraz gdy zachodzi bezpośredni związek przyczynowy między siłą wyższą, a niewykonaniem zobowiązania²³. W zakresie definicji pojęcia siły wyższej, o której mowa w art. 189e k.p.a. oraz innych przepisach prawa administracyjnego, doktryna prawa administracyjnego i orzecznictwo odwołują się do dorobku prawa cywilnego²⁴. W przedmiotowym postępowaniu jest to tym bardziej uzasadnione, że naruszenie zakazu administracyjnego powiązane jest z opóźnianiem się w spełnianiu świadczeń pieniężnych, a zatem niewykonaniem zobowiązań cywilnoprawnych. Skoro popełnienie deliktu administracyjnego, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy polega na niewykonaniu zobowiązania - niespełnieniu w terminie świadczenia pieniężnego - to oczywistym jest, że siła wyższa, o której mowa w tym przepisie, musi stanowić przeszkodę w spełnianiu świadczeń pieniężnych.

²¹ H. Knysiak-Sudyka (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, art. 189e, wyd. II, WKP 2019.

²² Uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008/5/43.

²³ Tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 1971 r., II CR 388/71, OSNCP 1972/3/58. Rozważania SN dotyczą wprowadzie odpowiedzialności deliktowej za szkodę, ale pozostają aktualne w analizowanej sytuacji.

²⁴ M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, art. 189e kpa, opubl. Lex. Por. też wyrok NSA z 30 września 2014 r., II GSK 299/13, Lex nr 1572663.

(149) Analizowany przepis art. 13v ust. 7 Ustawy wyraźnie wskazuje, że siła wyższa jako przesłanka odstąpienia przez Prezesa Urzędu od wymierzenia kary administracyjnej, znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy do naruszenia prawa doszło wskutek zdarzenia o takim charakterze. Konieczne jest zatem, żeby nadmierne opóźnienie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, które stanowi powód wymierzenia tej sankcji, pozostawało w bezpośrednim związku z wystąpieniem siły wyższej. Będzie się on wyrażał w tym, że do naruszenia prawa ponad wszelką wątpliwość nie doszłoby, gdyby nie nastąpienie takiego zdarzenia.

(150) Biorąc pod uwagę cytowane wyżej orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego dotyczące siły wyższej jako przyczyny zwolnienia z odpowiedzialności cywilnej (w tym przeszkody w wykonaniu zobowiązań), jak również spójne z nim orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczące siły wyższej jako przesłanki zwolnienia z odpowiedzialności administracyjnej - należy stwierdzić, że zastosowanie art. 13v ust. 7 Ustawy wymaga spełnienia następujących przesłanek:

- wykazania, że w określonym czasie w okresie objętym postępowaniem w stosunku do strony postępowania działało obiektywne zdarzenie o cechach siły wyższej, tj. zewnętrzne i nadzwyczajne (czyli nagłe i nieprzewidywalne);
- wykazania, że działanie siły wyższej stanowiło przeszkodę w spełnianiu świadczeń pieniężnych;
- wykazania, że strona postępowania nie mogła zapobiec działaniu tej siły i jej następstwom, że nie było przed nią żadnej obrony, nie dawało żadnej alternatywy - tak, że nawet przy zachowaniu najwyższej staranności nie mogła ona zapobiec naruszeniu zakazu (przemóżny charakter zdarzenia);
- wykazania, że działanie siły wyższej doprowadziło do nadmiernego opóźniania się w spełnianiu świadczeń pieniężnych - czyli do naruszenia zakazu ustawowego (związek przyczynowy), czyli wykazania, że gdyby nie działanie siły wyższej, do naruszenia zakazu by nie doszło.

(151) Nie ulega przy tym wątpliwości, że wykazanie, że do naruszenia zakazu doszło wskutek działania siły wyższej, należy do adresata zakazu - czyli do Strony postępowania²⁵.

(152) Oczywistym jest, iż wyjątków nie wolno interpretować rozszerzająco, co oznacza, że ich wykładnia powinna mieć ścisły charakter. Siła wyższa jako przesłanka zwolnienia z odpowiedzialności cywilnej za niewykonanie zobowiązania jest wyjątkiem od zasady dotrzymywania umów.

²⁵ M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, art. 189e kpa, opubl. Lex.

(153) Podobnie na gruncie niniejszego postępowania siła wyższa, jako przestanka odstąpienia od wymierzenia kary, stanowi wyjątek od zasady nakładania przez Prezesa Urzędu administracyjnej kary pieniężnej za stwierdzony delikt administracyjny w postaci naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy, tj. zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

(154) Strona postępowania, powołując się na pandemię COVID-19 oraz wojnę w Ukrainie nie wykazała w sposób wystarczający istnienia bezpośredniego i rzeczywistego związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami, a niewykonaniem obowiązku terminowego regulowania świadczeń pieniężnych. Dlatego też, mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności sprawy oraz dokonane ustalenia, Prezes Urzędu nie znalazł podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 7 Ustawy.

3. Wymiar administracyjnej kary pieniężnej

(155) Wymierzając wysokość administracyjnej kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności ustalił wysokość kary maksymalnej w oparciu o wzór ustawowy, określony w art. 13v ust. 2 i 2a Ustawy, a następnie dokonał jej miarkowania w oparciu o dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 13 ust. 2b pkt 1-5 Ustawy. W oparciu o przywołane przepisy prawa i mając na względzie całokształt materiału dowodowego Prezes Urzędu zbadał, czy w niniejszej sprawie występują okoliczności obciążające lub łagodzące i rozważył, jaki powinny mieć one wpływ na wysokość kary pieniężnej. W ten sposób następuje indywidualizacja kary.

3.1. Maksymalna wysokość kary pieniężnej

(156) Zgodnie z art. 13v ust. 2 Ustawy - wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może być większa niż obliczona według następującego wzoru:

$$WK = (WŚ1 \times 1\%) + (WŚ2 \times 2\%) + (WŚ3 \times 4\%) + (WŚ4 \times 12\%) + (WŚ5 \times 24\%)$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

WK - maksymalną wysokość administracyjnej kary pieniężnej,

WŚ1 - sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie lub ich równowartości - w przypadku, gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego

postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, nie przekracza 30 dni,

WŚ2 - sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie lub ich równowartości - w przypadku, gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 31 do 60 dni,

WŚ3 - sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie lub ich równowartości - w przypadku, gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 61 do 120 dni,

WŚ4 - sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie lub ich równowartości - w przypadku, gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 121 do 365 dni,

WŚ5 - sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie lub ich równowartości - w przypadku, gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, przekracza 365 dni.

(157) Odnosząc się do treści art. 13v ust. 2a Ustawy Prezes Urzędu wskazuje, że dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie i określając zakres przedmiotowy uwzględnił treść art. 13b ust. 4 Ustawy i pominął świadczenia pieniężne:

- 1) których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania;
- 2) wynikające z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;

- 3) wynikające z transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

(158) Prezes Urzędu przedstawił wartość Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych w Tabelach A i B i obliczając dla każdego z nich liczbę dni opóźnienia zakwalifikował każde z tych świadczeń do właściwej grupy opóźnień określanych symbolami od WŚ1 do WŚ5.

(159) Wartość Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych w poszczególnych grupach opóźnienia wyniosła:

- WŚ1 = [informacja prawnie chroniona] zł
- WŚ2 = [informacja prawnie chroniona] zł
- WŚ3 = [informacja prawnie chroniona] zł
- WŚ4 = [informacja prawnie chroniona] zł
- WŚ5 = [informacja prawnie chroniona] zł

(160) W celu obliczenia maksymalnej wartości administracyjnej kary pieniężnej (WK) Prezes Urzędu zastosował wzór określony w art. 13v ust. 2 Ustawy:

$$WK = (WŚ1 \times 1\%) + (WŚ2 \times 2\%) + (WŚ3 \times 4\%) + (WŚ4 \times 12\%) + (WŚ5 \times 24\%)$$

(161) W stanie faktycznym niniejszej sprawy, maksymalna kwota administracyjnej kary pieniężnej obliczana jest w oparciu o ustalone wartości [informacja prawnie chroniona]:

$$WK = [informacja prawnie chroniona] \text{ zł.}$$

3.2. Miarkowanie kary pieniężnej

(162) Zgodnie z art. 13v ust. 2b Ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 13v ust. 1, Prezes Urzędu bierze pod uwagę następujące dyrektywy wymiaru kary:

- 1) wagę naruszenia;
- 2) okoliczności naruszenia wykazane przez stronę postępowania;
- 3) działania podjęte przez stronę postępowania z własnej inicjatywy w celu zaprzestania naruszenia;
- 4) współpracę strony postępowania z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania;
- 5) spełnienie przez stronę postępowania wszystkich niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych,

nie później niż w terminie 60 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania.

(163) W powyższym zakresie Prezes Urzędu, w toku niniejszego postępowania, wzywał Stronę do opisanego przywołanych okoliczności wraz z przedstawieniem materiału dowodowego wskazującego na ich wystąpienie.

(164) Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na względzie treść art. 13v ust. 2b pkt 1-5 Ustawy Prezes Urzędu rozważał odrębnie każdą z dyrektyw wymiaru kary w zakresie istnienia okoliczności łagodzących i obciążających. Zestawiał ze sobą te okoliczności w ramach każdej z dyrektyw, aby ocenić, czy dają one podstawę do złagodzenia lub zaostrzenia kary w ramach danej dyrektywy.

3.2.1. Waga naruszenia

(165) W niniejszym postępowaniu naruszenie prawa ma postać naruszenia ustawowego zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, określonego w art. 13b ust. 1 i 2 Ustawy.

(166) Waga naruszenia w konkretnej sprawie powinna być zatem oceniana w kategoriach stopnia naruszenia ustawowego zakazu.

(167) Rozważając wagę naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych należy wziąć pod uwagę stopień naruszenia dóbr i wartości chronionych Ustawą przez sprawcę deliktu administracyjnego. Do dóbr i wartości chronionych przez Ustawę bez wątplenia należy dotrzymywanie, przez przedsiębiorców, w obrocie handlowym zobowiązań umownych, poprzez terminowe regulowanie płatności. Jednocześnie mając na względzie indywidualizację kary, przy ocenie tej należy wziąć również pod uwagę subiektywną stronę skali naruszenia zakazu, w szczególności skalę tego naruszenia w stosunku do skali prowadzonej przez Stronę działalności.

(168) W zakresie wagi naruszenia Strona postępowania podniosła okoliczność związaną z wartością świadczeń pieniężnych spełnionych nieznacznymi opóźnieniami (w tym [informacja prawnie chroniona]) względem opóźnień dłuższych, a którą w pierwszej kolejności Strona wysunęła jako argument za nienakładaniem kary w ramach uznania administracyjnego organu i powtórzyła - na wypadek decyzji o nałożeniu kary - na okoliczność złagodzenia kary wobec nieznaczonej wagi naruszenia.

(169) Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zaprezentowane w Tabelach A i B wyniki ustaleń Prezesa Urzędu są zbieżne z wyliczeniami Strony. W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił, że ok. [informacja prawnie chroniona] sumy wartości wszystkich

Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych stanowią świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę z opóźnieniem nieprzekraczającym [informacja prawnie chroniona]. Dodatkowo, z ustaleń tych wynika - na co zwróciła uwagę Strona - że ok. [informacja prawnie chroniona] sumy wartości wszystkich Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych stanowią świadczenia pieniężne spełnione [informacja prawnie chroniona] po umownym terminie płatności. Tak niewielkie przekroczenie terminu umownego nie nosi z kolei cech naruszenia rażącego ani trwałego - ma ono charakter incydentalny, techniczny oraz marginalny z punktu widzenia rzeczywistych skutków rynkowych i społecznych.

(170) W tym miejscu należy jednak wskazać, że sposób kalkulacji kary w oparciu o wzór określony w art. 13v ust. 2 Ustawy uwzględnia już aspekt długości opóźnień w powiązaniu z wartością Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych i w ten sposób podstawowy wymiar kary obejmuje już niejako wagę naruszenia w tym zakresie. Biorąc pod uwagę zastosowany przez ustawodawcę algorytm, w którym przewidział on, że najniższą sankcją objęte są opóźnienia wynoszące od 1 do 30 dni (WŚ1), to wszelkie dodatkowe modyfikacje wysokości nakładanej kary uwzględniające wagę naruszenia, a w tym przypadku jej obniżenie względem kary maksymalnej mogłyby zostać zastosowane z uwzględnieniem opóźnień relatywnie krótkich w odniesieniu do ww. widełek 1-30 dni. Za relatywnie krótkie Prezes Urzędu uznaje opóźnienia nieprzekraczające 7 dni. Ale jednocześnie, aby uznać, że takie relatywnie krótkie opóźnienia stanowią o niższej wadze naruszenia, Prezes Urzędu przyjął, że powinny one wystąpić w odniesieniu do co najmniej połowy Zakwestionowanych Świadczeń Pieniężnych.

(171) W okolicznościach niniejszej sprawy, dodatkowe znaczenie ma również znaczny odsetek opóźnień [informacja prawnie chroniona] w skali wszystkich ustalonych opóźnień. W orzecznictwie oraz doktrynie podkreśla się bowiem, że przy ocenie wagi deliktu administracyjnego należy kierować się nie tylko formalnym stwierdzeniem naruszenia obowiązku ustawowego, ale również jego skalą, skutkami, powtarzalnością oraz intencjonalnością działania. Choć, co do zasady, każdorazowe przekroczenie ustawowego terminu zapłaty stanowi naruszenie przepisów, nie każde opóźnienie należy oceniać z jednakową surowością. W niniejszej sprawie, znaczna część naruszeń miała marginalny wymiar czasowy - brak jest zatem przesłanek pozwalających na uznanie, że w tym zakresie doszło do długotrwałego lub uporczywego naruszenia obowiązków płatniczych, ani tym bardziej, że Strona postępowania działała z zamiarem opóźniania płatności wobec swoich kontrahentów. W tym miejscu należy także wskazać, że wystąpienie takiej liczby krótkich opóźnień może wskazywać na niedociągnięcia o charakterze operacyjnym, nie zaś na celowe uchylanie się od obowiązku zapłaty. W praktyce gospodarczej [informacja prawnie

chroniona] opóźnienia w regulowaniu należności niejednokrotnie mają charakter techniczny lub organizacyjny, mogą wynikać z przetwarzania zleceń płatniczych w systemach bankowych lub różnic w godzinach zaksięgowania środków - nie zaś ze świadomego działania lub rzeczywistego zagrożenia płynnościowego. W praktyce, takie opóźnienia nie skutkują powstaniem zatorów płatniczych, ani nie powodują uszczerbku po stronie wierzycieli, szczególnie w przypadku, gdy zostały uregulowane niemal natychmiast. Wobec powyższego, uwzględniając argumenty Strony w zakresie niskiej wagi naruszenia, potwierdzone ustaleniami poczynionymi w toku postępowania w oparciu o zebrane dowody, Prezes Urzędu uznał, że waga i intensywność naruszenia prawa przez Stronę nie była znaczna i przy wymiarze kary potraktował to jako okoliczność łagodzącą, orzekając tym samym na korzyść Strony. W ocenie Prezesa Urzędu, analiza materiału dowodowego w tym zakresie nie wskazuje, aby działania Strony miały znamiona uporczywego lekceważenia obowiązku terminowej zapłaty czy instrumentalnego wykorzystywania opóźnień, jako elementu zarządzania płynnością kosztem kontrahentów. Brak jest więc podstaw do uznania, że interes społeczny wymaga w tym zakresie zastosowania środka represyjnego w pełnym wymiarze.

- (172) Kolejną okolicznością podnoszoną przez Stronę postępowania, a którą Prezes Urzędu rozpatrzył oceniając wagę naruszenia był [informacja prawnie chroniona]. Podkreśliła, że powyższe świadczy o tym, iż [informacja prawnie chroniona] i przedłożyła na dowód [informacja prawnie chroniona].
- (173) Podnoszona przez Stronę postępowania ww. okoliczność nie może, w ocenie Prezesa Urzędu, przesądzać o braku wagi naruszenia, ani też wpływać na wysokość nakładanej kary administracyjnej. Przede wszystkim, delikt administracyjny polegający na nieterminowym regulowaniu świadczeń pieniężnych jest naruszeniem o charakterze formalnym i obiektywnym, którego zaistnienie nie jest uzależnione od [informacja prawnie chroniona]. Celem regulacji zawartej w art. 13b Ustawy jest ochrona stabilności obrotu gospodarczego oraz prewencja wobec praktyk prowadzących do zatorów płatniczych, niezależnie od [informacja prawnie chroniona].
- (174) Po drugie, wskazać należy, że [informacja prawnie chroniona] nie wyłącza szkodliwości społecznej czynu. W realiach obrotu gospodarczego [informacja prawnie chroniona]. Nie oznacza to jednak, że takie opóźnienia nie niosą ze sobą ryzyka dla płynności finansowej kolejnych ogniw w łańcuchu dostaw.
- (175) W tym miejscu należy wskazać, że [informacja prawnie chroniona].

- (176) Ponadto, w ocenie Prezesa Urzędu, brak terminowego spełnienia świadczeń pieniężnych przez przedsiębiorców, gdy ma charakter powszechny, prowadzi do wielu negatywnych skutków. Przede wszystkim może uniemożliwić regulowanie płatności przez wierzycieli na rzecz ich kontrahentów, co wywołuje zjawisko zatorów płatniczych. Skutkuje to dodatkowymi kosztami związanymi z dochodzeniem przeterminowanych należności, a także osłabieniem płynności finansowej uczestników obrotu gospodarczego. W efekcie, może to prowadzić do ograniczenia inwestycji, podwyżek cen towarów i usług, a w dłuższym okresie, destabilizacji gospodarki.
- (177) Co więcej, [informacja prawnie chroniona] nie stanowią dowodu uchylającego odpowiedzialność publicznoprawną za nieterminowe spełnianie świadczeń. Ustawodawca nie przewidział, by [informacja prawnie chroniona] mogła skutkować zwolnieniem z odpowiedzialności administracyjnej, ani wpływać na kwalifikację czynu, jako mniej szkodliwego społecznie.
- (178) Wreszcie, zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, nawet w przypadku, gdy [informacja prawnie chroniona] organ ma obowiązek reagować tak samo na już samo stwierdzenie faktu naruszenia obowiązku terminowej zapłaty, gdyż przeciwdziałanie zatorom płatniczym służy ochronie całego systemu gospodarczego - nie zaś wyłącznie pojedynczym wierzycielom.
- (179) Z powyższych względów, niezależnie od [informacja prawnie chroniona], Prezes Urzędu uznał, że okoliczność ta pozostaje bez wpływu na ustalenie wysokości nakładanej kary pieniężnej.

3.2.2. Okoliczności naruszenia wykazane przez Stronę postępowania

- (180) Rozpatrując drugą dyrektywę wymiaru kary, czyli okoliczności naruszenia wykazane przez Stronę postępowania (art. 13v ust. 2b pkt 2 Ustawy), Prezes Urzędu ustalił, co następuje.
- (181) Należy przez to rozumieć okoliczności, w jakich doszło do naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, składające się na sytuację faktyczną lub prawną, w której znajdowała się Strona postępowania, w okresie objętym postępowaniem. Nie ma przy tym wątpliwości, że okoliczności te powinny pozostawać w związku przyczynowym z naruszeniem zakazu, a zatem z powstaniem stanu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.
- (182) W tym zakresie - również w piśmie z 19 stycznia 2024 r. Strona podniosła, że opóźniała się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych z uwagi na [informacja prawnie chroniona].
- (183) Ponadto, w piśmie z 19 lutego 2025 r. Strona postępowania wskazuje, że [informacja prawnie chroniona]. W ocenie Strony, [informacja prawnie chroniona]. Dodatkowo, Strona wskazała,

że obowiązek płatności i liczenie terminu płatności opierały się na [informacja prawnie chroniona].

- (184) Jak wynika z przedstawionego dokumentu pn. [informacja prawnie chroniona], Strona postępowania ma obowiązek spełnić świadczenie pieniężne w terminie [informacja prawnie chroniona]. Tym samym, z niniejszego dokumentu nie wynika, aby [informacja prawnie chroniona]. Nie można zatem przyjąć, że [informacja prawnie chroniona].

Dowód: [informacja prawnie chroniona] [054.08]

- (185) W świetle orzecznictwa oraz stanowiska doktryny, w sytuacji, gdy dłużnik nie przewidział w umowie warunku formalnego dla powstania obowiązku zapłaty (np. od poprawnie wystawionej faktury), zobowiązanie ma charakter bezwarunkowy i wymagalność świadczenia pieniężnego następuje zgodnie z umówionym terminem - niezależnie od ewentualnych błędów formalnych lub technicznych dokumentu. W konsekwencji, brak zastrzeżenia odpowiednich klauzul umownych obciąża Stronę, jako profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, który zobowiązany jest do należytej staranności w kształtowaniu treści umów. Otrzymanie przez Stronę zamówionych towarów czy też wykonanie na rzecz Strony zamówionych usług nakłada na nią bowiem obowiązek wywiązania się z zawartej transakcji handlowej, tj. do spełnienia świadczenia pieniężnego w ustalonym terminie. Należy podkreślić, że faktura nie jest elementem stosunku zobowiązaniowego, w tym umowy sprzedaży, a ma ona przede wszystkim znaczenie dla wykonania obowiązków podatkowych i powinna być następstwem wcześniej zawartej umowy - nie może jej jednak zastępować. Co do zasady, ewentualne uchybienia normom prawa podatkowego nie wpływają na skuteczność i ważność umowy sprzedaży oraz nie modyfikują obowiązków stron umowy, co potwierdza również orzecznictwo cywilne i administracyjne²⁶. Brak lub opóźnienie doręczenia dokumentu księgowego, jakim jest faktura, nie zwalnia dłużnika z obowiązku dokonania w ustalonym terminie zapłaty za dostarczone towary lub wykonane usługi. Niewywiązanie się przez sprzedającego z obowiązku wystawienia faktury może natomiast skutkować powstaniem po jego stronie odpowiedzialności za wywołaną tym szkodę polegającą na niemożności odliczenia podatku VAT. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższe znajduje zastosowanie szczególnie w profesjonalnym obrocie handlowym (a za taki należy uznać transakcje handlowe w rozumieniu Ustawy) w którym dłużnik - stosownie do brzmienia art. 355 § 1 k.c. - obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Zgodnie z art. 355 § 2 k.c., należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy

²⁶ Wyrok SA w Katowicach V Wydział Cywilny z dnia 20 kwietnia 2016 r. V ACa 701/15; Wyrok SO w Łodzi z dnia 6 maja 2015 r. X GC 831/14; Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 17 kwietnia 2007 r. I SA/Go 160/06.

uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Oznacza to, że [informacja prawnie chroniona]. Co więcej, przepisy Kodeksu cywilnego regulujące *essentialia negotii* poszczególnych umów (w tym także przepisy dotyczące umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług) nie wprowadzają, jako przedmiotowo istotnego składnika treści czynności prawnej, obowiązku doręczenia kontrahentowi faktury VAT.

(186) Tym samym, argumentacja Strony postępowania zmierzająca do [informacja prawnie chroniona], a to ze względu na fakty ustalone przez Prezesa Urzędu w toku niniejszej sprawy - [informacja prawnie chroniona]. Ewentualne nieprawidłowości w dokumentacji mogłyby wpłynąć na bieg terminu zapłaty jedynie w przypadku, gdyby [informacja prawnie chroniona].

(187) W związku z powyższym, na podstawie zgromadzonych dowodów, Prezes Urzędu nie znalazł podstaw do uznania podniesionej przez Stronę okoliczności [informacja prawnie chroniona], za okoliczność naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę, działającą na korzyść Strony przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej.

(188) Strona postępowania podniosła ponadto, że nie zastosowano wobec niej wystąpienia, o którym mowa w art. 13ca Ustawy podkreślając, że w przypadku otrzymania wystąpienia przed wszczęciem postępowania, miałyby szansę przedstawić wyczerpujące wyjaśnienia i informacje dotyczące prowadzonej działalności biznesowej z poszanowaniem praw (w tym prawa do terminowej zapłaty) swoich kontrahentów.

(189) Należy wskazać, że niniejsze postępowanie zostało wszczęte przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 13 ust. 2 Ustawy, który stanowi, że Prezes Urzędu wszczyna postępowanie, jeżeli posiadane informacje wskazują na wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zaś wszczęcie postępowania poprzedza przeprowadzana przez Prezesa Urzędu analiza prawdopodobieństwa nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (art. 13 ust. 3 Ustawy). Z kolei, art. 13ca Ustawy stanowi, że Prezes Urzędu może wystąpić do podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi, w sprawach z zakresu przeciwdziałania nadmiernemu opóźnianiu się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych. Zgodnie więc z literalnym brzmieniem ww. przepisu, wystąpienie Prezesa Urzędu ma charakter fakultatywny. Tym samym, przepisy Ustawy nie obligują w żaden sposób Prezesa Urzędu do zastosowania wystąpienia miękkiego przed wszczęciem postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Jego celem jest bowiem wczesna sygnalizacja potencjalnych nieprawidłowości i umożliwienie przedsiębiorcy dobrowolnego ich usunięcia. Przepis ten nie nakłada jednak na organ obowiązku

każdorazowego występowania do podmiotu objętego analizą. To dokonywane przez Prezesa Urzędu analizy prawdopodobieństwa nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych stanowią niezbędną i jednocześnie wystarczającą przesłankę wszczęcia postępowania administracyjnego. Okoliczności naruszenia przez Stronę zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, o których mowa w art. 13v ust. 2b Ustawy, należy przy tym rozumieć jako zdarzenia związane z działalnością gospodarczą Strony postępowania lub mające bezpośredni wpływ na tę działalność w okresie objętym postępowaniem.

(190) Ponadto, jak wynika z ustaleń poczynionych w toku niniejszej sprawy, Strona postępowania została w pełni poinformowana o zakresie prowadzonego postępowania, miała możliwość zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wielokrotnie korzystała z przysługującego jej prawa do składania wyjaśnień, wniosków dowodowych i stanowisk, m.in. odpowiadając na wezwania Prezesa Urzędu czy składając pisma. Twierdzenie Strony postępowania, jakoby wcześniejsze wystąpienie mogło umożliwić jej złożenie innych lub pełniejszych wyjaśnień pozostaje gołosłowne i nie zostało poparte żadnym konkretnym dowodem, ani też wskazaniem istotnych informacji, które rzekomo nie mogły zostać przedstawione na etapie toczącego się postępowania. Wreszcie, należy zauważyć, że istotą deliktu administracyjnego jest obiektywne wystąpienie nadmiernych opóźnień w spełnianiu świadczeń pieniężnych - nie zaś subiektywna możliwość obrony przez Stronę w toku postępowania. Przesłanki odpowiedzialności zostały już ustalone przez Prezesa Urzędu na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, zaś Strona miała rzeczywistą i realną możliwość odniesienia się do wszystkich istotnych aspektów sprawy.

(191) Wobec powyższego, Prezes Urzędu uznał, że tak podniesiona przez Stronę okoliczność pozostaje bez wpływu na ustalenie wysokości nakładanej kary pieniężnej.

(192) Nadto, jako okoliczność wystąpienia opóźnień w spełnianiu przez nią świadczeń pieniężnych na rzecz jej dostawców, Strona wskazała sytuację związaną ze [informacja prawnie chroniona], oświadczając, że [informacja prawnie chroniona], co w istotnym zakresie wpływało na [informacja prawnie chroniona]. Na dowód powyższego, Strona postępowania przedłożyła [informacja prawnie chroniona].

(193) Analiza przedłożonych przez Stronę dowodów pozwala stwierdzić, że w okresie objętym postępowaniem [informacja prawnie chroniona]. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje zatem, że opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych przez Stronę występowały [informacja prawnie chroniona]. Fakt, że [informacja prawnie chroniona].

Dowody: Faktury [031.04]; potwierdzenia przelewów [031.04]

(194) Z powyższych względów, okoliczność tę Prezes Urzędu uwzględnił na korzyść Strony przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, jako przejaw ograniczonego wpływu Strony na całość opóźnień.

3.2.3. Działania podjęte przez Stronę postępowania w celu zaprzestania naruszenia

(195) Rozważając trzecią dyrektywę wymiaru kary: działania podjęte przez stronę postępowania z własnej inicjatywy w celu zaprzestania naruszenia (art. 13v ust. 2b pkt 3 Ustawy), Prezes Urzędu zważył, co następuje.

(196) W toku postępowania, w piśmie z 19 stycznia 2024 r. Strona wskazała, że [informacja prawnie chroniona].

(197) W ocenie Prezesa Urzędu, opisane przez Stronę okoliczności nie stanowią jednak działań podjętych przez Stronę w celu zaprzestania naruszenia. Prezes Urzędu przeanalizował przedstawione w toku postępowania przez Stronę dokumenty, zestawiając je z jej twierdzeniami. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika jednak, aby Strona wykazała, że [informacja prawnie chroniona]. Zgodnie z art. art. 13v ust. 2b pkt 3 Ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się m.in., czy podmiot podjął działania w celu zaprzestania naruszenia. W niniejszym stanie faktycznym nie zostało wykazane, aby takie działania miały miejsce samodzielnie i uprzednio, tj. niezależnie od reakcji organu administracji publicznej. Niewystarczające jest zatem w tym zakresie powołanie się przez Stronę na działania związane ze [informacja prawnie chroniona], gdyż nie są one ukierunkowane na zaprzestanie naruszenia zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem.

(198) Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu uznał, że wskazane przez Stronę działania nie przyczyniły się do zaprzestania naruszenia, a tym samym, nie mogą zostać uznane za okoliczność łagodzącą przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej.

3.2.4. Współpraca Strony z Prezesem Urzędu w toku postępowania

(199) W zakresie współpracy Strony z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania, należy wskazać co następuje.

(200) Prezes Urzędu nie kwestionuje, że w toku postępowania Strona podjęła współpracę z Prezesem Urzędu, współdziałając i nie utrudniając przebiegu postępowania. Strona wypełniła przekazaną jej Tabelę nr 1 w sposób pozwalający na jej analizę, przy czym, część informacji wymagała dalszych uzupełnień, korekt i wyjaśnień. Ponadto, Strona - co do zasady

- rzetelnie odpowiadała na kierowane do niej wezwania, przekazując żądane informacje oraz dokumenty w formie umożliwiającej ich dalsze wykorzystanie dowodowe, z zastrzeżeniem, że terminy na przekazanie informacji i dokumentów były przez Prezesa Urzędu przedłużane na wniosek Strony.

(201) Niemniej, z analizy przebiegu postępowania nie wynika, aby Strona wykazała się szczególną inicjatywą w zakresie wyjaśnienia sprawy, czy też podejmowała działania wykraczające ponad poziom zwykłego wykonywania obowiązków procesowych. Przeciwnie - jak już wyżej wspomniano - kilkakrotnie przedłużane na wniosek Strony terminy do udzielenia odpowiedzi na wezwania Prezesa Urzędu miały wpływ na całkowity czas trwania postępowania. Tym samym, mimo, że Strona nie utrudniała prowadzenia postępowania i współpracowała z organem w zakresie wymaganym przepisami, jej zachowanie nie miało charakteru aktywnego współdziałania, które mogłoby przyczynić się do szybszego, sprawniejszego lub bardziej efektywnego zakończenia sprawy. Strona nie przedłożyła także dowodów z własnej inicjatywy przed wezwaniem organu, ani nie podejmowała innych czynności mogących świadczyć o szczególnej postawie proaktywnej.

(202) Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem oraz linią interpretacyjną Prezesa Urzędu, wykazanie się ponadstandardową współpracą, tj. działaniami mającymi na celu faktyczne usprawnienie przebiegu postępowania lub wyjaśnienie sprawy z własnej inicjatywy może zostać potraktowane jako okoliczność łagodząca przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej. Tym nie mniej, w niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.

(203) W konsekwencji, Prezes Urzędu uznał, że postawa Strony w toku postępowania administracyjnego - mimo, że poprawna - nie stanowi czynnika wpływającego na obniżenie wysokości kary pieniężnej, ponieważ nie wykazała ona aktywnego zaangażowania, ani też nie przyczyniła się w sposób istotny do sprawnego zakończenia postępowania.

3.2.5. Spełnienie przez Stronę postępowania wszystkich niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych

(204) Odnosząc się do ostatniej dyrektywy wymiaru kary, tj. spełnienia przez Stronę postępowania wszystkich niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie później niż w terminie 60 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania, Prezes Urzędu nie stwierdził w niniejszej sprawie zaistnienia powyższej okoliczności.

- (205) W piśmie z 19 stycznia 2024 r. Strona wskazała, iż wszystkie świadczenia pieniężne objęte postępowaniem na dzień doręczenia jej postanowienia o wszczęciu postępowania były uregulowane, nie odnosząc się jednak do kwestii odsetek. Natomiast w piśmie z 19 lutego 2025 r. Strona postępowania twierdzi, że [informacja prawnie chroniona]. Według twierdzenia Strony postępowania, fakt [informacja prawnie chroniona].
- (206) Prezes Urzędu podkreśla, że faktyczne uregulowanie zaległych świadczeń pieniężnych po wszczęciu postępowania może - co do zasady - stanowić okoliczność łagodzącą przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, jednakże, wyłącznie wówczas, gdy spełnienie to obejmuje całość zobowiązania, w tym również odsetki ustawowe za opóźnienie. Tymczasem, w niniejszej sprawie Strona nie przedstawiła dowodów potwierdzających, że zapłaty zaległych należności dokonano wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie. Co więcej, Strona postępowania [informacja prawnie chroniona]. Argumentowała, że [informacja prawnie chroniona]. Do takiego stanowiska Prezes Urzędu nie może się jednak przychylić.
- (207) W ocenie Prezesa Urzędu, dłużnik powinien zapłacić odsetki ustawowe wierzycielowi nawet w przypadku braku wezwania do ich zapłaty, ponieważ obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie wynika bezpośrednio z przepisów prawa, a nie z indywidualnych ustaleń między stronami. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się z zapłatą świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za opóźnienie, nawet jeżeli nie wezwie go do zapłaty. Obowiązek zapłaty odsetek nie jest zatem uzależniony od wcześniejszego wezwania dłużnika do zapłaty i ma charakter obiektywny, automatyczny - nie uznaniowy. Tym samym, dłużnik zobowiązany jest do zapłaty odsetek za opóźnienie bez względu na to, czy wierzyciel wystąpił z wezwaniem do zapłaty. W praktyce jednak, wierzyciel nie zawsze podejmuje działania w celu odzyskania odsetek ustawowych, m.in. ze względu na koszty dochodzenia roszczeń lub brak wiedzy o takich możliwościach. Z drugiej strony, dłużnik, świadomy braku działania ze strony wierzyciela, nie wykazuje inicjatywy w zakresie zapłaty należnych odsetek ustawowych, co prowadzi do nierówności na rynku, a opóźnianie się w spełnianiu świadczeń pieniężnych stanowi źródło kredytowania się dłużnika kosztem wierzycieli.
- (208) Z powyższych względów, sam fakt uregulowania zaległych płatności bez odsetek nie może zostać uznany przez Prezesa Urzędu za przejaw należytego wykonania zobowiązania w rozumieniu przepisów prawa, a tym samym, nie może być traktowany jako pełnoprawna okoliczność łagodząca w niniejszym postępowaniu.
- (209) Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu wskazuje, że o ile analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwala stwierdzić, iż świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę

po terminie lub niespełnione w okresie objętym postępowaniem zostały spełnione nie później niż w terminie 60 dni od dnia doręczenia Stronie postanowienia o wszczęciu postępowania, to równocześnie brak jest dowodów na okoliczność zapłaty przez Stronę odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. W ocenie Prezesa Urzędu, warunkiem powołania się przez Stronę na tę okoliczność i uznanie jej za łagodzącą jest nie tylko spełnienie przez Stronę wszystkich niespełnionych świadczeń objętych zakresem postępowania, ale także zapłata odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od takich świadczeń pieniężnych, pomimo braku ich żądania przez kontrahentów. Prezes Urzędu stoi bowiem na stanowisku, że spełnienie zaległych świadczeń pieniężnych bez odsetek w odpowiedzi na działania organu, nie realizuje celu prewencyjnego, ani też nie świadczy o trwałej zmianie postawy płatniczej Strony postępowania.

(210) Wobec powyższego, Prezes Urzędu nie uznał tej okoliczności za łagodzącą przy ustalaniu wymiaru kary.

3.3. Wysokość kary pieniężnej

(211) Biorąc pod uwagę powyższe Prezes Urzędu ustalając wymiar kary za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę, uwzględnił na korzyść Strony opisane powyżej okoliczności łagodzące, dokonał miarkowania maksymalnej administracyjnej kary pieniężnej ustalając ją w wysokości 82 658,91 zł i orzekł jak w punkcie 1.2. sentencji decyzji.

(212) Tym samym, wysokość nałożonej na Stronę administracyjnej pieniężnej jest niższa, niż kara maksymalna obliczona w sposób określony w art. 13v ust. 2 Ustawy.

(213) Prezes Urzędu wskazuje, że kara pieniężna ma znaczenie edukacyjne dla samego przedsiębiorcy, ma zapobiec ponownemu naruszeniu przez Stronę przepisów Ustawy, w konsekwencji kara ma zatem być odczuwalną dolegliwością dla Strony, jako reakcja na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, i to zarówno dla podmiotu karanego jak i innych przedsiębiorców dopuszczających się naruszeniem nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Kara ta ma za zadanie motywować adresatów norm prawnych do ich respektowania i służy zapobieganiu ponownemu naruszeniu przepisów Ustawy w przyszłości. Wymierzona Stronie kara pieniężna jest, adekwatna do stopnia dokonanego przez Stronę naruszenia.

(214) Stosownie do treści art. 13x ust. 2 Ustawy, administracyjną karę pieniężną uiszcza się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

(215) Stosownie do treści art. 13x ust. 1 Ustawy, środki finansowe pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 13t i art. 13v, stanowią dochód budżetu państwa, i są wnoszone na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

(216) Mając na uwadze powyższe, administracyjną karę pieniężną nałożoną przez Prezesa Urzędu niniejszą decyzją, Strona postępowania jest zobowiązana uiścić w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna na podany poniżej rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000

VI. Koszty postępowania

(217) Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 13h Ustawy, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Natomiast stosownie do art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania stwierdzono naruszenie jej przepisów, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

(218) Zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a., do kosztów postępowania zalicza się m.in.: koszty podróży i inne należności świadków i biegłych, koszty spowodowane oględzinami na miejscu, koszty mediacji, a także koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

(219) Zgodnie z art. 264 § 1 k.p.a., jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala, w drodze postanowienia, wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

(220) Postępowanie zakończone niniejszą decyzją zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

(221) W niniejszej sprawie jako koszty postępowania Prezes Urzędu wskazał koszty związane z korespondencją prowadzoną w toku postępowania i ustalił je na kwotę 186,00 złotych.

Dowód: Wykaz kosztów postępowania [071]

(222) Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu postanowił obciążyć Stronę niniejszego postępowania kosztami postępowania w wysokości 186,00 złotych i orzekł jak w punkcie II.1 sentencji decyzji. Ww. kwotę należy uiścić w terminie 30 dni od dnia, w którym rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów stanie się ostateczne, na podany poniżej rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000

VII. Pouczenie

- (223) Od niniejszej decyzji nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może zwrócić się do Prezesa Urzędu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy²⁷ w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji²⁸. Przed upływem terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy decyzja nie ulega wykonaniu, zaś wniosek wstrzymuje wykonanie decyzji²⁹.
- (224) Jeżeli w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji Strona postępowania uści w całości karę pieniężną oraz zrzeknie się wobec Prezesa Urzędu prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy - Prezes Urzędu obniża wysokość administracyjnej kary pieniężnej o 20%.³⁰ W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o zwrocie nadpłaconej kary pieniężnej.
- (225) Strona, bez konieczności skorzystania z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, może wnieść skargę na decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia stronie decyzji³¹.
- (226) Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu³².
- (227) Wpis stosunkowy od skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zależy od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
- 1) do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł³³.
- (228) Strona wnosząca skargę może w ramach prawa pomocy ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika³⁴.
- (229) W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania, na które, stosownie do treści art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 13h Ustawy, wskazać należy, że:

²⁷ Na podstawie art. 13v ust. 9 Ustawy

²⁸ Na podstawie art. 129 § 1 i 2 w zw. z art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 13q Ustawy

²⁹ Na podstawie art. 130 § 1 i 2 z art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 13q Ustawy

³⁰ Na podstawie art. 13v ust. 3 Ustawy

³¹ Na podstawie art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.), dalej: „p.p.s.a.”

³² Na podstawie art. 54 § 1 p.p.s.a.

³³ Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 221 poz. 2193)

³⁴ Na podstawie art. 243 i nast. p.p.s.a.

- 1) strona niezadowolona z postanowienia może się zwrócić do Prezesa Urzędu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy³⁵;
- 2) wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy należy wnieść do Prezesa Urzędu w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia;
- 3) strona może wnieść skargę na niniejsze postanowienie bez konieczności wcześniejszego składania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do Prezesa Urzędu, a skargę należy w takim przypadku wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie³⁶;
- 4) skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a³⁷;
- 5) skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu;
- 6) od skargi na niniejsze postanowienie pobierany jest wpis stały w wysokości 100 zł;
- 7) strona wnosząca skargę może w ramach prawa pomocy ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika.

(230) Stosownie do treści art. 13x Ustawy:

- 1) środki finansowe pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 13t i art. 13v, stanowią dochód budżetu państwa, i są wnoszone na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 2) administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 13t i art. 13v, uiszcza się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna;
- 3) w przypadku upływu terminu, o którym mowa w ust. 2, administracyjna kara pieniężna, o której mowa w art. 13t i art. 13v, podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji;
- 4) w przypadku nieterminowego uiszczenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 13t i art. 13v, odsetek nie nalicza się.

*Z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*

*Marlena Boba
Zastępca Dyrektora
Departamentu Postępowań
w Sprawach Zatorów Płatniczych
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/*

Załączniki:

1. Tabela A
2. Tabela B

³⁵ Na podstawie art. 127 § 3 w zw. z art. 144 k.p.a. w zw. z art. 13q Ustawy.

³⁶ Na podstawie art. 52 § 3 p.p.s.a.

³⁷ Na podstawie art. 53 § 1 p.p.s.a.

Tabela A

[illegible]

[informacje prawnie chronione]

[illegible]

Tabela B

[illegible]